

Adventes Vēstis

2011. gada novembris, #11 (189)

Vienoti Kristus
cerībā

VAI DRAUDZĒ
VISI IR VIEN-
LĪDZĪGI?

JĒZUS IR
PRIORITĀTE –
THE ONE
PROJECT

VĒSTURE:
ADVENTISTU
GRAMZDAS
DRAUDZE

JAUNIEŠU
TICĪBAS
FESTIVĀLS

LIECĪBA:
PAŠIEDVES-
MĀ PRETĪ
KRISTUM

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Vārds mācītājam	10
Intervija	12
Liecība	14
Jauniešiem	16
Bērniem	18
Vēsture	20
Citu konfesiju ziņas	23

Novembra izskaņa. Lielveikali par lētu naudu izpārdod sarkani baltus patriotisma simbolus: jāatbrīvo vieta Ziemsvētku jampadrača atribūtiem. Un cik labi saskan – arī te vairumā Santaklausa mēteļa sarkanums un baltums. Krāsas gandrīz tās pašas; saturs gan pavisam cits.

Šī Adventes Vēstu numura centrālais raksts, analizējot bībelisko pamatu dzimumu vienlīdzībai draudzē, izgaismo mulsinošu realitāti – ar vienu un to pašu Svēto Rakstu tekstiem, tos nedaudz pietonējot, Jēzus sekotāji ir nonākuši pie atšķirīga uzskatu satura. Ko mums ar šo realitāti iesākt? Neraizēsimies un nesteigsimies sodīt tos, kuri saprot

citādi! Gan Kungs visu noliks savās vietās.

Evaņģēlijs ir viens, un tā saturs nemainās līdz gadalaikiem un pat ne paaudzēm. Lai arī ticīgie to cilvēciskā pārsteidzībā šad un tad ir mēģinājuši nolikt lētajā izpārdošanas plauktā, atbrīvojot goda vietu citām patiesībām, Patiesība, kas dara brīvu, Patiesība, kas dod spēku, māca, vada un glābj, vēl aizvien ir un mūžam būs ietverta vienā vārdā: Kristus. To šoreiz uzsver atvērums “Vārds mācītājam”: “Runāsim par Jēzus prioritāti”.

Šajā Adventes Vēstu numurā Tu, uzticīgais lasītāj, atradīsi arī aktuālās ziņas no draudzēm, atmiņas no aizvadītās vasaras un vēl tālākas vēstures, jauniešu atvērums atklās, ko nozīmē noslēpumainais „TF”, bet bērni atkal varēs ieklausīties putnēnu Krū un Krā sarunā. Toties māsa Tatjana no Rīgas ir atsūtījusi liecību par apbrīnojamo Dieva vadību un dzīvi mainošo spēku.

Vai es kaut ko vēl nepieminēju? Ak, jā! Bet to Tu atradīsi pats...

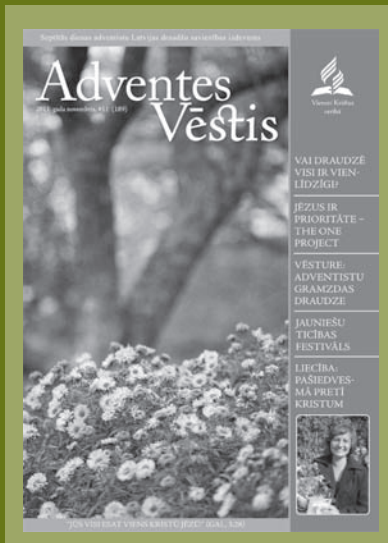
Svētīgu lasīšanu!

*Māris Debners,
atvēruma „Vārds mācītājam”
atbildīgais redaktors*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Girts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Brīvības gars

Novembris ir mēnesis, kad piedomājam par mūsu valsts svētkiem. Novembrī atzīmējam gan Lāčplēša dienu, gan Valsts dzimšanas dienu. Varbūt, ka esam tik aizņemti ar ikdienas skrējieni, rūpēm, ka nepaliek laika domāt par šiem daudziem it kā tieši neskarošiem tematiem. Un vai vispār par tiem domāt? Mēs taču esam reliģiozi ļaudis, tāpat – atdalīti no laicīgā. Bet vai tā? Mēs joprojām dzīvojam šajā pasaulē un vairāk vai mazāk esam saistīti ar valsts lietām. Kaut vai nodokļu ziņā. Vai kā Dieva Valstības pilsoņi sekojam Jēzus atgādinājumam, ka arī ķeizaram jāsaņem tas, kas viņam pienākas? Reizēm var sadzirdēt citus argumentus un citu rīcību. Bet vai tas tiešām ir savienojams ar piederību Dieva Valstībai? Kādu liecību mēs atstājam apkārtējiem? Vai patiesi dievbijīgs cilvēks ir tikai patērētājs? Mēs bieži ļoti daudz sagaidām no valsts, bet maz gribam dot. Mums ir tiesības, bet piemirstas pienākumi.

Lāčplēša diena atgādina par tiem, kuri cīnījās par mūsu valsts neatkarību, par savu zemi, par savu ģimeņu drošību un labklājību. Daudzi atdeva savu dzīvību. Tas atgādina kādu Jēzus teikumu, ka *nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem* (Jāņa 15:13). Jēzus to runāja kontekstā par attiecībām, kādām vajadzētu būt ar Viņu un vienam ar otru. Viņš atnāca un atdeva savu dzīvību par mums katru. Neviens nav izslēgts. Viņš mūs uzskata par draugiem, bet vai mēs Viņu vienmēr vērtējam tā? Šis laiks ļauj mums izvērtēt to, kādas ir mūsu vērtības. Vai mēs esam tikai vārdu, vai darbu cilvēki? Ko mēs ienesam sabiedrībā, lai tā kļūtu pilnvērtīgāka un labāka?

Valsts dzimšanas diena, 18. novembris, atgādina par to, cik labi ir būt neatkarīgas valsts pilsonim. Protams, kā uz mums skatās, ir atkarīgs no tā, kā mēs sevi pasniedzam. Vai esam vienmēr neapmierināti, kurnoši, saģuši, vai arī mēs esam lepnī par savu dzimteni. Tāda pati attieksme cilvēkam ir par Dieva Valstību. Patērētājs tikai sagaida. Un ja kaut kas nav tā, tad Dievs ir vainīgs. Pamatā ir tas, ka neesam atbrīvojušies no verdzības gara. Lai atgādinām seno vēsturi. Dievs ļāva Mozum izvest Izraēli ļaudis no Ēģiptes, kur tie bija gadsimtiem smakuši verdzībā. Viņiem tika apsolīta jauna zeme, jaunas iespējas. Cik no tiem saņēma apsolījumu? Divi. Pārējie šo dažu dienu ceļu mēroja četrdesmit gadus. Kādēļ? Jo tie bija ārēji izvesti no verdzības, bet viņu dvēseles bija vergu dvēseles. Viņus vadīja skaudības gars. Vai tas nav tas pats gars, kas reizēm manāms mūsu vidū?

Ievēlam, mūsaprāt, labus cilvēkus Saeimā, un jau pēc pāris dienām tie ir ļaunākie un sliktākie. Kā ir draudzē? Nu tieši tāpat. Meklējam vainas savos vadītājos. Ar vaļā mutēm tveram dažādu konspirācijas teoriju piekritēju sacīto un rakstīto. Tiesājam pa labi un kreisi. Egoisms un skaudība var pacelt galvu. Pat reizēm gani aizmirst, ka ir gani, un dzīvo savam labumam. Kādēļ tam ir, un man nav? Kādēļ tas var atļauties to, bet es nē? Tāpat šī reliģiozā divkosība vietumis ieņem dievbijības vietu. Jau sen atpakaļ brāļi Kaudzītes to iezīmēja Oļiņietes tēlā grāmatā “Mērnīeku laiki”. Skaisti, reliģiozi vārdi, un garīgs tukšums.

Kristus mūs aicina atbrīvoties no verdzības gara. *Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu. Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc, ka visu, ko Es esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu.* (Jāņa 15:14-16). Kristus mūs ir izredzējis, izvedis no grēka verdzības, devis jaunas iespējas izmainīt dzīvi. Vai tā nav lieliska dāvana? Mīlestība dara mūs brīvus. Brīvus dzirdēt Dieva balsi un sekot tai, vērtējot viens otru augstāk par sevi pašu un dodot liecību par apbrīnojamo Dieva žēlastību, jo tā ir vienīgais, ar ko kristietība atšķiras no citām reliģijām. Rūpējoties par vidi, kuru Dievs mums uzticējis. Valsts un draudze, tie esam mēs. Kādi mēs esam, tāda ir vide, kur dzīvojam.

Sveicu svētkos un novēlu Dieva žēlastībā izbaudīt brīvības garu!

Viesturs Reķis

Saderināti un atlaisti

29. oktobrī Bauskas draudzē baltās mār-tiņprozes, tik cēlas un sala neskartas, bija liecinieces kādam īpaši svinīgam brīdim: mēs gaidījām savu bijušo mācītāju Andi Krēsliņu un viņa ģimeni ierodamies no tālās Anglijas. Jau vairāki gadi Andim, Inetai un viņu dēliem Eraldam, Emilam un Elmondam pagājuši Ņūboldas draudzē. Mūsu draudzi sasniedzis lūgums viņus atlaist.

Jau pāris mēnešus agrāk vecākais dēls Eralds bija pie mums ieradies un ne viens, bet ar jauku tumšmati, savu līgavu Ditu Kleimani, lai lūgtu saderināšanās svētības. Tas bija prieks visai draudzei, bet vecvecākiem Rotai un Artūram Krēsliņiem, Vitai un Eduardam Lefleriem īpašs – redzēt savu mazdēlu pieaugušu un atbildīgu.

Tāpēc 29. oktobris mūsu dievnāmā bija saviļņojošas atkalredzēšanās prieka pārpilns, Krēsliņu un Kleimaņu ģimeņu satikšanās bija saviļņojoša.

Pat īpaši bija sagatavota dziesma ar novada dzejnieces I. Zeiles vārdiem: „Es katru rītu lūdzu un prasū: „Svēti mani šai dienai, mans Dievs!”” aizceļoja līdz ar atlaišanas vēstulēm.

Svētrunu teica Andis Krēsliņš, un tā bija īpaša kā visa šī diena – par prasmī būt laimīgam šodien, esot kopā ar savu Pestītāju.

Kad ADVENTES VĒSTIS būs sasniegušas lasītājus, Dita un Eralds būs laimīgi jaunlaulātie un devušies savā kāzu ceļojumā tālu prom no novembra dzes-truma. Viņi to pelnījuši ar centību un darba mīlestību.

Lai Dieva svētības vada viņu gaitas! Andis Krēsliņš solījās pa laikam apciemot savu pirmo draudzi. Bet tas jau būs cits stāsts.

Ināra Dimante

Izolots gluži kā bērns, kas veiksmīgi nācis pasaulē!

Gada sākumā Septītās dienas adventistu Rēzeknes draudzes Labdarības nodaļas vadītāja Ludmila Vaņšina ar brīvprātīgiem palīgiem no draudzes iesāka lietota apģērba labdarības projektu. Laikā no 2011. gada marta līdz oktobrim kopumā

apģērba un citas lietotas mantas ziedoja 257 ģimenes. Tika rīkotas vairākas labdarības akcijas. 3 akcijas Rēzeknes pilsētā; 2 akcijas Maltā – viena kultūras namā, otra pensionāru biedrībā; 1 akcija Ozolmuižā, vēl 2 apģērba dāvinājumi sociālajai nodaļai; apģērba dāvinājums Vecružinā. Kopumā 6 labdarības akcijas. Aptuvenais šīs palīdzības saņēmēju skaits ir 440 cilvēki. Atsaucība no iedzīvotāju puses bija liela, un 9 mēnešu laikā tika saņemtas vairākas nekā 11 tonnas lietota apģērba.

Kā atzīst akcijas rīkotāji, draudzes brīvprātīgie – Ludmila Vaņšina, Ludmila Habalova, Ināra Daņilova, Natālija Nikoļenko un Marina Šlapakova –, lielākais šīs akcijas ieguvums ir apziņa, ka mums ir jāiemācās jābūt gataviem palīdzēt otram, negaidot palīdzību no citiem. Šogad akcija tiek noslēgta ar mērķi tuvākajā nākotnē to turpināt.

Elīna Ģipsle

Pārdomas par ģimenes vērtību

8. oktobra pēcpusdienā, klātesot ap 30 cilvēkiem, pie mums bija ieradusies 3 ģimenes – Reķu, Pavāru un Vaivodu. Vairākas stundas aizritēja nemanot. Izskanēja daudzi pārdomu vērti jautājumi, darbojāmies arī praktiski – grupās. Valda mūs aicināja pārdomāt, vai tiešām ģimenes ir kā kompass. Vai vecāki un vecvecāki bērniem un mazbērniem ir kā ceļa rādītāji uz mūžību? Cik daudz pūļu un laika veltām savām atvasēm? Vai māja ir vieta, kur gribam atgriezties? Šie jautājumi ir svarīgi, un prieks, ka atkal bija iespēja par to visu pārdomāt. Viesturs lika mums aizdomāties par tukšās ligzdas sindromu- par laiku, kad bērni jau ir pieauguši un atstājuši mājas. Kā tad jūtas vecāki? Vai viņiem ir sirsniņa un sazobe arī tad savā starpā? Par to jā rūpējas jau laikus, lai bērniem prom esot, neizirtu viņu pašu savstarpējās attiecības. Savukārt Sanita ar Māri mūs mudināja uz sevis atjaunošanu 4 sfērās: garīgajā, emocionālajā, intelektuālajā un fiziskajā, jo tikai „piepildīts trauks” var dot ko citiem. Jautājums ir, vai mums tam ir laika, vai to plānojam un uzskatām par svarīgu. Gita un Dzintars klātesošos iepazīstināja ar ģimenes misiju. Pārspriedām jautājumus, kas palīdzētu to formulēt. Viņu ģimenē, piemēram, to ikviens var izlasīt, paskatoties rakstītājā, kas pielikts pie ledusskapja.

Kādus secinājumus varējām izdarīt, to visu klausoties un arī piedaloties: Dievs ir Kompass, pie Kura griezties, lai mūsu ģimene būtu lieliska vieta, kur atgriezties gan mums, gan mūsu bērniem/mazbērniem; bez izglītošanās vecāki un vecvecāki ar laiku var palikt neinteresanti saviem bērniem; laiks divatā un kopā ar bērniem un mazbērniem ir ļoti svētīgs un nepieciešams, ja vēlamies jaukas attiecības.

Lai Dievs mums ikvienam palīdz ne tikai gaidīt ko vienam no otra savā ģimenē, bet arī dot pašiem, jo „dodot gūtais neatņemams”! Paldies Dievam un arī mūsu brāļiem un māsām, kas atrada laiku, lai ar mums pabūtu kopā!

Vija Mežīte, Cēsu draudze

Pateicība

17. jūlijā sajutu stipras sāpes mugurā, bet 14. oktobrī, krāspilnā rudens dienā, P. Stradiņa klīniskās universitātes slimnīcā man tika veikta operācija. Slimnīcā piedzīvotais triju dienu garumā ir neaizmirstams, un tas man lika daudzko pārdomāt. Palātā gulēju ar ļoti smagām slimnīcēm – pēc insultiem. Viņām varēju tikai savu iespēju robežās palīdzēt izsaukt nepieciešamā brīdī apkalpojošo personālu, piespiežot pie sienas zvana pogu.

Kāda man mīļa māsa Kristū vienā no vēstulēm rakstīja: “Sāp sirds, ka pasaulē tik daudz sāpju un ciešanu, tomēr sirdī ieplūst arī tāds patīkams saviļņojums, zinot, ka visuvarenais DIEVS patiešām mums ir tuvu līdzās un ka VIŅŠ ir Tas, kurš dod vajadzīgo spēku, mieru un izturību grūtā brīdī. Mēs – cilvēki – esam tik dažādi. Un tomēr – katram kas sāp, katru kas satrauc vai biedē. Kaut nu katrs no mūsu mīļajiem nāktu pie DIEVA, ilgtos pēc VIŅA, kas ir vissirsnīgākais un vispatiesākais DRAUGS!”

Visu šo dienu garumā pateicos Dievam par Viņa mīlestību un žēlastību manā dzīvē. Apstākļi, kuros slimības laikā nokļuvu, man atgādināja, ka citiem cilvēkiem ir vēl grūtāk. Pateicos Dievam, ka jau otrās dienas vakarā varēju slimnīcā pārvietoties saviem spēkiem, tiesa gan, ar „staiguliša” palīdzību, pati varēju pāēst u.c.

Saprātu, ka tas manā dzīvē bija pārbaudījums pie miesas, kas sniedza iespēju izaugsmei. Ja uzticēsimies Dievam, Viņš nepieļaus pārbaudījumus, ko mēs nespētu panest. Tie rada izturību un galu galā nāk mums par labu.

Ja mīlam Dievu un uzticamies Viņam, varam būt droši, ka ne tikai patīkamie, bet arī nepatīkamie piedzīvojumi nāks mums par labu. Bībele saka: „Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.” (Romiešiem 8:28)

Šajā laikā esmu saņēmusi no Dieva daudz svētību caur cilvēkiem. Pateicos Aizkraukles draudzei, mācītājiem Ainaram Gailim, Laimonim Tomsonam, Andrejam Āriņam un visiem pārējiem cilvēkiem, kuri šajā man grūtajā brīdī bija ar mani kopā. Lai Dievs jūs visus bagātīgi svētī!

*Sarmīte Iveta Lauberte,
Aizkraukles draudze*

Trīs CM klubu draudzība

8. oktobrī Madonas Sociālā dienesta telpās notika Madonas, Ērgļu un Daugavpils Ceļa meklētāju sadraudzība.

Varu teikt, ka šis pasākums notika caur lielu Dieva žēlastību, jo pretestība bija jūtama uz katra soļa. Ar Ērgļu klubu jau iepriekš bijām tikušies dažādos sadraudzības pasākumos. Daugavpils tuvumu atklājām tikai vasarā un beidzot varējām arī satikties.

Madonā trīs gadus lūdzām un meklējām piemērotu Bībeles studiju materiālu, ko izmantot darbā ar mūsu pusaudžiem, kas nāk no nekristīgas vides. Šoruden atklāju 13-14 gadīgu pusaudžu sabatskolas materiālu *Real Time Faith*. Arī sadraudzības pasākumā sabatskola bija balstīta uz šo materiālu. Diskutējām un iepazīnām garīgās dāvanas. Materiāla autors kā ilustrāciju tēmai bija izvēlējis salīdzinājumu par darbarīkiem un mājas būvniecību. Piedāvāju arī Jums, lasītāji, šo stāstu, kas reizēm atgādina arī mums pazīstamas situācijas. Kāds izteicās, ka šo materiālu varētu izmantot draudzes stundā. Nodarbībā pētījām arī garīgās dāvanas Bībelē, ar testa palīdzību noteicām savas garīgās dāvanas, kura rezultāti bija pilni ar atklājumiem gan lieliem, gan maziem. Pateicība Madonas Ceļa meklētājiem Alvim un Elvijam, kas mūsu sadraudzību bagātināja ar slavas dziesmām. Tā nemanot bija pagājušas gandrīz divas stundas. Pēc kopīgas Dieva svētītas maltītes bija laiks pastaigai pa Madonu un sadraudzības spēlēm brīvā dabā, kas pusaudžiem labi palikušas atmiņā ar ieteikumu atkārtot. Un tad jau kā Ceļa meklētājiem ierasts – notika improvizēta nodarbība sēņu un tortes dekorēšanas nozīmītes apgūvē. Maija Vestienas mežos bija atradusi un skaisti noformējusi sēņu uzskates līdzekļus, bet mūsu pavārite Vija savārtījusi tortes krēmu, ar kuru bērni varēja radoši darboties. Tā ka svētki beidzās ar divām garšīgām tortēm.

Pēc pasākuma radās vēlme to atkārtot. Man pasākuma rezultātā tika atbildēta astoņus gadus ilgusi lūgšana – atradu lūgšanu partneri Rutu.

Egita Berele

Darbarīku stāsts

Galdnieka darbarīki nolēma noturēt sanāksmi. Un kad brālis Āmurs to sāka vadīt, viņu lūdza iet prom, jo viņš ir pārāk skaļš. Āmurs atbildēja, sakot: „Ja man jāiet, tad brālim Skrūvgriezim arī jāiet, jo lai panāktu, lai viņš kaut ko dara, viņš visu laiku ir jāgriež uz riņķi.”

Brālis Skrūvgriezis atcirta: „Labi, es iešu prom, ja tas ir tas, ko jūs nolēmāt, bet es domāju, ka māsai Ēvelei jāiet, jo viņai vispār nav nekāda dziļuma. Viss, ko viņa dara, ir strādāt pa virspusi.”

Māsa Ēvele momentāli attrauca: „Ja es eju, tad arī brālim Lineālam ir jāiet, jo viņš nepārtraukti mēra cilvēkus tā, it kā viņš būtu vienīgais, kam ir taisnība.”

Brālis Lineāls aizstāvēties atbildēja: „Māsai Smilšpapīram arī ir jāiet, jo viņa ir tik dzelīga. Viņa vienmēr noberž cilvēkus nepareizā veidā.”

Sanāksme kļuva par sūdzību izvirdumu no visiem darbarīkiem, un tad ienāca Galdnieks, uzvilka savu ķiteli un sāka veidot katedru. Viņš izmantoja Āmuru un Lineālu, un Ēveli, lai veidotu katedru. Tad viņš izmantoja Skrūvgriezi un Smilšpapīru, kā arī citus darbarīkus darbnīcā. Kad Galdnieks bija pabeidzis, Zāģis pateica, ka katrs bija iemācījies darbnīcā tajā dienā: visi darbarīki bija derīgi, nepieciešami un veiksmīgi katedras celšanā.

Guntis Bukalders
Baltijas Konferenču Ūnijas
Komunikāciju nodaļas vadītājs

Par vienlīdzību DRAUDZĒ

Ik pa laikam mēs no jauna sastopamies ar jautājumu par dzimumu vienlīdzību draudzē. Mēs diskutējam par to, vai sievietes drīkst ordinēt (iesvētīt kalpošanai), vai sievietes drīkst būt draudzes vadītājas. Tā kā draudze nav cilvēku veidota organizācija, bet kristīgās draudzes autors ir Jēzus Kristus (Mateja ev. 16:18b), un Ap. Pāvils daudzkārt draudzi pielīdzina Kristus miesai, tad ir vērts pārdomāt šo jautājumu Kristus augšāmcēlšanās kontekstā.

Sadraudzība

Apustuļa Pāvila vēstule efesiešiem aplūko sadraudzības un kalpošanas aspektu. Efesiešiem 4:11–27:

Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru.

Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam. Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus. Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdamā aizvien pilnīgāka mīlestībā.

Tad nu es jums piekodu – Tas Kungs ir mans liecinieks

– vairs nedzīvot tā, kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā savas nezināšanas dēļ un sirds apcietinātības dēļ, aptumšojušies savā sapratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas no Dieva, zaudējuši kauna jūtas un sākuši nodoties izvirtībai, sagandēdami savu dzīvi ar visādiem netiklības darbiem un mantkārību.

Bet tā jūs Kristu neesat mācījušies; jūs par Viņu esat dzirdējuši un mācījušies tā, ka patiesība ir Jēzū, ka līdz ar agrākās dzīves veidu jums jāatmet vecais cilvēks, kas savu kārtību pievilts iet bojā, un jāatjaunojas savā sirdsprātā, un jāapgērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā. Tāpēc atmetiet melus un runāiet patiesību ikviens ar savu tuvāko, jo mēs savā starpā esam locekļi. Dūsmās neapgrēkojieties: lai saule nenoriet, jums dusmojoties, un nedodiet vietu velnam.

Vēstulē romiešiem 6. nodaļā Ap. Pāvils liek draudzes locekļiem domāt par to, ko nozīmē kristības un Kristus augšāmcēlšanās:

Jo mēs zinām, ka no mirušiem uzmodinātais Kristus vairs nemirst: nāvei nav vairs varas pār Viņu, jo mirdams Viņš reiz par visām reizēm nomiris grēkam, bet, dzīvs būdams, Viņš dzīvo Dievam.

Tāpat spriediet arī jūs pār sevi, ka esat miruši grēkam, bet Jēzū Kristū dzīvojat Dievam. Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausiet vairs viņas iekārēm! (Romiešiem 6:9–12)

Grieķu valodā 11. pants skan šādi: “Tāpat rēķiniet (λογίζομαι – skaitiet kopā) arī jūs attiecībā uz sevi, ka esat miruši grēkam, bet Jēzū Kristū dzīvojat Dievam.” Apustulis aicina kristiešus domāt, ko nozīmē būt kristītam, ko nozīmē Kristus nāve un augšāmcelšanās, un, pamatojoties uz mūsu nāvi un augšāmcelšanos līdz ar Jēzu Kristu kristībās, domāt, kā jāizmainās mūsu dzīvei. Te Apustulis Pāvils sniedz piemēru, kā tas varētu izskatīties dzīvē:

Kas zadzis, lai vairs nezog, bet lai labāk cenšas sev sagādāt godīgu iztiku ar savu roku darbu, lai būtu ko dot tam, kas ir trūkumā. No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem. Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai. Katrs rūgtums, ātrsirdība, dusmas, bāršanās un zaimi, vispār katra ļaunprātība lai ir tālu no jums. Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis. (Efesiešiem 4:28–32)

Bībelē tas skan jauki, bet kā veicas mums šajā jomā? Cik daudz mēs domājam par Kristus nāvi un augšāmcelšanos, un cik mēs skaitām kopā, ko tas nozīmē praktiskā dzīvē?

Jautājums par vienlīdzību draudzes vadīšanā

Nesen noslēdzās gadskārtējā Ģenerālkonferences Izpildkomitejas darba sanāksme, kur tika apspriests Ģenerālkonferences Ziemeļamerikas nodaļas (NAD) un Transeiropas nodaļas (TED) lūgums piešķirt tām izņēmumu un atļaut viņu teritorijā sievietēm ieņemt draudžu savienības vai ūnijas vadītājas amatu, neatkarīgi no ordinācijas. Izvērsās plašas debates, kur pat Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons nenoturējās un uz brīdi pārtrauca vadīt sēdi, lai varētu pie mikrofona paust savu personīgo viedokli.

Pārsvārā pret šo lūgumu dot divām Ģenerālkonferences pasaules nodaļām izņēmumu bija melnādainie brāļi no Āfrikas. Viņi tajā atkal saskatīja slēptu mēģinājumu legalizēt sieviešu ordināciju. Uztājās arī mūsu Ūnijas vadītājs Valdis Zilgalvis. Viņš norādīja, ka agrīnajā draudzē sievietes ieņēma vienlīdzīgu stāvokli ar vīriešiem, līdz ceturtajā gadsimtā viņas tika izspiestas no kalpošanas pie altāra. Vai mēs gribam iet šīs draudzes pēdās? Transeiropas nodaļas vadītājs Bertils Viklanders norādīja uz problēmu pievērst Rietumeiropā jauniešus draudzei, kura šķiro cilvēkus pēc dzimuma, kamēr sabiedrība jau no bērnību dienām audzina vienlīdzīgu attieksmi pret abiem dzimumiem. Bijušais Ģenerālkonferences prezidents Jans Polsens norādīja uz risku, ja Vispasaules Baznīca ignorēs draudzes vajadzības Amerikā un Rietumeiropā, un atgādināja Izpildkomitejas locekļiem par to, ka ne vienmēr vadītājiem ir visa vara noteikt to, kuri delegāti dodas uz kongresu ievēlēt jaunus draudzes vadītājus. Diskusijas izvērsās sešu stundu garumā.

Ģenerālkonferences viceprezidente Ella Simmons vaicāja melnajiem brāļiem no Āfrikas, vai viņiem nav pārāk īsa atmiņa un vai nav jau paspējuši aizmirst, ka vēl pavisam nesen paši bija apspiesti, un apspiedēji arī izmantoja Bībeles citātus, lai attaisnotu apspiešanu. Un tagad, ieguvuši brīvību, viņi nespēj to pasniegt tālāk sievietēm.

Noslēguma balsojumā 117 delegātiem par un 167 delegātiem pret abu Ģenerālkonferences nodaļu lūgums tika noraidīts. “Mēs saprotam, ka mūsu lūgumam atbilde ir ‘nē’,” noslēgumā teica TED vadītājs Bertils Viklanders, “mums jādodas mājās un jāturpina lūgt.” (Avots: <http://news.adventist.org/2011/10/variance-for-north-a.html>)

Secinājumi

Kādus secinājumus no tā varam izdarīt? Pirmkārt, saskaņā ar šo balsojumu, šodien Elena Vaita vairs nevarētu būtu draudzes vadītāja. Skumji, ka draudzē, kuras iesākumos tik daudz un neatlaidīgi strādāja tieši sievietes, mēs esam nonākuši pie šāda balsojuma rezultāta...

Otrkārt, mēs meklējam Bībelē pierādījumus ‘drīkst’ un ‘nedrīkst’ formā. Mēs vēlamies visu saskaņā ar likumiem, būtībā mēs nespējam tikt laukā no legalisma. Mēs nemākam domāt draudzības attiecībās (Jāņa 15:15). Mēs esam gatavi kaut ko darīt, ja to prasa likums, bet ne vairāk kā likums prasa. To var salīdzināt ar verga domāšanu, kurš sava sociālā

Transeiropas divīzijas lēmums

2011. gada 16. novembrī 45 delegāti un 25 ielūgtie viesi (ūniju sekretāri un mantziņi) no 13 ūnijām un laukiem, kas veido Septītās dienas adventistu Baznīcas Transeiropas divīziju, pārrunāja priekšlikumu par sievietēm draudzes vadībā. Pēc lūgšanām balsojot slēgtā balsojumā, 91% delegātu, pretēji Ģenerālkonferences Gada sanāksmē balsotajam, atbalstīja priekšlikumu ļaut sievietēm kļūt par ūniju vai divīziju vadītājām. Tiesa, divīzijas balsojumam nav juridisku sekas. Līdz ar to arī Eiropā pagaidām sievietes nevarēs kļūt par

draudžu administrācijas vadītājām. Divīzijas vadītājs B. Viklanders atzina, ka šis balsojums bija tikai attieksmes paušana. Tajā pašā laikā divīzijas sanāksmē tika pieņemts aicinājums Ģenerālkonferencei jautājumā par ordināciju veikt padziļinātu izpēti. Divīzija arī aicinājusi Vispasaules Baznīcu atļaut ordinēt sievietes Eiropas teritorijā. Transeiropas divīzijas sanāksme izteica sarūgtinājumu par Ģenerālkonferences atbildi un izteica pārliecību, ka Septītās dienas adventistu Baznīca ir “visu ticīgo priesterības” sadraudzība un ka Svētais

Gars aicina un nodrošina vīriešus un sievietes ar dažādām dāvanām, ieskaitot vadības dāvanu.

Jāpaskaidro, ka jau šobrīd daudzviet pasaulē, arī Eiropā ir sievietes-mācītājas. Taču viņas nav ordinētas jeb iesvētītas, jo pašreizējā Darba kārtība to nepieļauj. Ir konferences, kur mācītāja amatā sievietes ir vairāk nekā vīrieši. Transeiropas divīzijā uzskata, ka sieviešu neordinācijai nav bībeliska pamatojuma.

tedNEWS

stāvokļa dēļ paklausa kungam, bet nav ko cerēt, ka viņš darīs kaut ko vairāk par to, ko no viņa prasa. Ja viņam prasa izravēt piecas vagas, viņš to izdarīs, bet veltīgi cerēt, ka viņš izravēs vēl divas vagas, jo tuvojās lietus. Viņa sirds nav pie šī darba, nedz arī viņu interesē sava kunga prieks par dārzu. Brīžiem šķiet, ka draudzē ir līdzīgs gars. Svinēt vai nesvinēt Ziemassvētkus un Lieldienas? Ko likums (baulsība) saka? Ja nav pavēlēts, tad nē... Lai liecinātu par mūsu ticību lielajās pilsētās, mums jau ir nepieciešami citāti, kas uz to norāda. Vai tiešām mēs esam kļuvuši tik “sausī”, ka bez citātiem mēs neko vairs nespējam darīt, pat liecināt par mūsu Kungu? Vai mēs ģimenē arī darām tikai to, ko laulības līgums prasa? Vai nav nekad nekādas spontānas rīcības, kas atklāj prieku par otru cilvēku, par mūsu jūtām pret viņu? Vai nevēlamies izdarīt vienkārši kaut ko tādu, kas otram sniedz prieku, neskatoties uz to, ka likums to neprasa?

Atgriežoties pie tēmas par abu dzimumu vienlīdzību draudzē, jāsaka, ka gan tie, kas ir par vienlīdzību, gan viņu pretinieki atrod daudz pantus, kurus izmantot savu uzskatu aizstāvēšanai. Un bieži vien tie ir vieni un tie paši panti, jo būtībā Jaunajā Derībā neviena vēstule nerisina šo jautājumu attiecībā uz draudzes vadību. Mums nākas izmantot analogijas attiecībā uz mūsu laika problēmu. Lai kā mēs to nevēlamies atzīt, tā ir tikai mūsu interpretācija, pamatojoties uz citu problēmu risinājumu.

Kristus augšāmcelšanās nozīme

Un tomēr Bībelē ir kaut kas, kas runā daudz skaļāk par ‘drīkst’ un ‘nedrīkst’, un tā ir Kristus augšāmcelšanās. Tieši teoloģija par Kristus augšāmcelšanos ļauj mums saprast šo jautājumu.

Bībelē teikts, ka Kristus ir otrais Ādams, pār kuru nāvei vairs nav varas. (1. Korintiešiem 15:42-57 (īpaši 45.-48. pants)) No tā secinām, ka Jēzus Kristus ir tāds pats kā pirmais Ādams pirms grēkā krišanas.

Un tagad rēķināsim, skatīsim kopā, ko tas nozīmē. Ja mēs līdz ar Kristu esam miruši grēkam un augšāmcelušies jaunai dzīvei Kristū (Rom. 6:11-13), tad mēs jau tagad sākam baudīt debesu dzīvi, sākam dzīvot Debesu valstībā jeb “debesīs” (Ebr. 12:22-24 un Efesiešiem 2:6 un 3:15; Fil. 3:20). Tas nozīmē, ka Ēdenes dārzā uzliktais lāsts Kristū ir atcelts un ikviens, kas ir tērpies Kristū, ir patiesš Dieva bērns – kā Ādams un Ieva pirms grēkā krišanas. Tāpēc Bībelē teikts, ka...

Jūs visi, kas esat kristīti Kristus Vārdā, esat tērpušies Kristū. Tur nav ne jūda, ne grieķa, nav ne kalpa, nedz svabadā, tur nav ne vīra, nedz sievas, jo jūs visi esat viens Kristū Jēzū. Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma. (Gal. 3:27-29).

Kristus nāve un augšāmcelšanās izmaina visu. Visi ticīgie iegūst garīgās dāvanas (neatkarīgi no dzimuma!), visi iegūst priesterību (arī neatkarīgi no dzimuma! – Vecajā Derībā priesteri varēja būt tikai vīrieši). Tērpjoties Kristū, vairs nav atšķirības starp jūdiem un pagāniem, starp vīriešiem un sievietēm. Kristū mēs visi kļūstam vienādi Debesu valstības mantinieki un jau tagad sākam baudīt Debesu dzīves attiecības, svētības un citus labumus.

Ja mēs vairāk domātu par Kristus augšāmcelšanās nozīmi, tad, iespējams, draudzes attieksme pret sievietēm būtu citā-

da un balsojuma rezultāts par vienlīdzību būtu bijis pavisam citāds. Mums jābūt domāt, ko nozīmē Kristus augšāmcelšanās, un jāmaina sava attieksme, nevis jāpieloka Evaņģēlijs saviem uzskatiem vai savas kultūras tradīcijām. Es ceru, ka reiz līdz tam nonāksim – pirms Kristus otrās atnākšanas!

Jūs par Viņu esat dzirdējuši un mācījušies tā, ka patiesība ir Jēzū, ka līdz ar agrākās dzīves veidu jums jāatmet vecais cilvēks, kas, savu kārbu pievilts, iet bojā, un jāatjaunojas savā sirdsprātā, un jāapgērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā. (Efes. 4:21-24)

Garā un Debesu valstībā

Pārrunājot sieviešu vienlīdzības un kalpošanas jautājumus ar sieviešu cietuma kapelāni Rudīti Losāni, man šķita ļoti trāpīga viņas atziņa: kamēr vien Bībeli lasīsim burtiski, tikmēr sievietes nevarēs būt vienlīdzīgas kristīgajā Baznīcā; kad Bībeli sāksim lasīt Garā, tad varēs.

Tas nav viegli — aiz burta saskatīt Garu, saprast, kāpēc kaut kas ir rakstīts, ar kādu nolūku, un kādi ir pamatprincipi. Tas prasa veltīt laiku Rakstu lasīšanai, domāšanai, lasītā pārdomāšanai un izvērtēšanai. Tas prasa iedziļināties attiecīgās Bībeles grāmatas autora domāšanā, pētīt vēsturisko situāciju un izprast autora risinājumu. Sevišķi pievēršot uzmanību tam, kas turpinās no Vecās Derības Jaunajā Derībā, un tam, kas radikāli mainās.

Raugoties no šodienas skatu punkta, zinot par Jēzus Kristus upuri, mēs cenšamies Veco Derību lasīt garīgi, saskatīt visur tās tekstā Kristu, bet Jauno Derību ir kārdinājums lasīt burtiski, par nesaprašām uzskatot tikai Kristus mācekļus. Bet Jaunā Derība arī ir jālasa tajā pašā Garā, kurā tā tika sarakstīta, centrā liekot Kristus nāvi un augšāmcelšanos, atceroties, ka atklāsme vienmēr ir progresīva un tā nav iesaldēta ne pirmā, ne piecpadsmītā, ne deviņpadsmītā gadsimta atziņu robežās. Tāpēc mēs nevaram pasludināt cita gadsimta atziņas kā zelta standartu un 21. gadsimtā censties restaurēt cita gadsimta situāciju draudzē. Mēs dzīvojam citā sabiedrībā, un mums no jauna ir jāatklāj Kristus augšāmcelšanās nozīme mūsu sabiedrībā. Tāpēc šodien mums ir jāvaicā sev — pamatojoties uz manu kristību Kristus nāvē un augšāmcelšanā — ko tas man nozīmē šodien? Raugoties plašāk par maniem personīgiem grēkiem un problēmām, ko nozīmē “apgērbt jauno cilvēku”, ko nozīmē sākt dzīvot Debesu valstībā, valstības attiecībās? Kā tam vajadzētu izskatīties dzīvē? Kad mēs mācāmies apvilkt jauno cilvēku, “kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā”, mēs visi kopā veidojam Dieva namu. Apustulis Pēteris raksta:

Ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu. (1. Pētera 2:4-5)

Patiesais Dieva templis

Šos tik dažādos akmeņus, kas veido vienu celtni, satur kopā Dieva Gars kā cements.

Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra

akmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtnē, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzī tiekat uzcelti par Dieva mājokli Garā. (Efesiešiem 2:19-22)

Draudzi kopā satur nevis radu saites, dažu cilvēku draudzība vai kopēji vaļasprieki, hobiji, bet Dieva Gars. Tāpēc draudze nevar būt vienveidīgu cilvēku klubs, tai ir jāsniedzas daudz tālāk un dziļāk, liecinot par Dieva radības daudzveidību un krāšņumu, atklājot jaunas attiecības Jēzū Kristū. Dievs savieno tik dažādos dzīvos akmeņus savā celtnē ar sadraudzības "cementu". Apgriežot metaforu otrādāk, Svētais Gars ir "smērviena", kas samazina berzi, kas citādāk ātri vien izjauktu

templi. (Reinder Bruinsma, *The Body Of Christ*. (Review and Herald, 2009.) 55. lpp.)

Kā pārdomas un izpratne par Kristus augšāmcēlšanos izmaina mūsu savstarpējās attiecības un mūsu apziņu par vienlīdzību kristīgā draudzē? Augšāmcēlšanās nav tikai vēsturisks fakts, tā ietekmē mūsu dzīvi un savstarpējās attiecības arī šodien. Tai ir jāatbalsojas mūsu domāšanā un rīcībā. Pamatojoties uz mūsu kristību līdz ar Kristu Viņa nāvē un augšāmcēlšanā, tā liek mums atkal un atkal pārvērtēt mūsu uzskatus, stereotipus un liek vēlreiz meklēt Dieva prātu Rakstos un lūgšanās, atzīstot, ka mums vēl ir garš ceļš ejams, līdz "sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru".

Elita Lapiņa,
adventistu Rīgas 1. draudze

Nāk prātā Dieva Vārdā esošās liecības par sievietēm, kurām Dievs bija uzticējies īpašas pilvaras jau senatnē – Mirjama, Debora, Hulda, Anna un vēl vārdā nenosauktās pravietes bija tautas padomdevējas un arī vadītājas ļoti izšķirošos notikumos, sniedzot Dieva norādījumus, kā rīkoties konkrētās situācijās. Pat senajās kultūrās, kur sievietes stāvoklis bija ievērojami beztiesiskāks kā mūsdienās, Dievs viņām uzticēja lielus un atbildīgus uzdevumus. Arī apustulis Pāvils savās vēstulēs atkārtoti norāda, ka Kristus ir noārdījis visas barjeras starp vergiem un brīvajiem, grieķiem un jūdjiem, arī vīriešiem un sievietēm.

Pieredze manā draudzē apliecina, ka māsas ļoti atbildīgi un ar patiesu nodošanos draudzē kalpo sabatskolā, misijas darbā, draudzkopībā un citās vietās, parādot patiesu ticību, Dieva Vārda izpratni un rūpes par līdzcilvēku glābšanu, tāpēc nesaskatu šķēršļus sieviešu ordinācijai mācītāja amatā, ja draudzē ir māsas, kuras saņēmušas šādu aicinājumu no Dieva un arī draudzes uzticību.

Ilva Liepiņa,
adventistu Alūksnes draudze

Kāda vienlīdzība? Latvijas provinces pilsētu draudzēs visplašāk pārstāvētās ļaužu grupas ir sievietes un vecākā gada gājuma cilvēki. Samērā nevienlīdzīgi. Vai ir iespējams, ka viņi nepārprotami nāk jauka mācītāja- vīrieša dēļ? Neapstrīdami var teikt tikai, ka šie cilvēki apmeklē dievkalpojumus tādēļ, ka meklē, lai uzrunā viņu sirdis, tāpēc ka baznīca orientējas uz drošības, stabilitātes, saskaņas, sadraudzības, mierinājuma, atbalsta nepieciešamību. Nu kāda tur vienlīdzība, ja tieši sievietēm īpaši labi padotos veidot vidi, pasākumus un „mīlu vakariņu ģimenes lokā” veida dievkalpojumus, kas sniedz aizsardzību, saglabā, iedrošina, sasilda, pabaro un arī audzina, jā, to sievietes māk gluži dabiski.

Vai Jēzus bija iecerējis, lai Viņa draudze ir tikai tāda droša un rāma saliņa? Varbūt būt kristietim tomēr ir risks, piedzīvojums, pārdrošība, izaicinājums un uzdrīkstēšanās? Tās ir īpašības, kas, ja būtu sastopamas baznīcā, vairāk aicinātu mūsu draudzēs jauniešus un spēcīgus vīriešus. Ja kāda sieviete tā spēj sludināt, tā administrēt, tā sašūpot laivu, izaicināt un riskēt, tad tas ir skaidrs Dieva aicinājums viņai. Varbūt sievietēm- mācītājām būs kāda izšķiroša nozīme, lai draudze atgūtu vīriešus? Ar maigiem, rimtiem dievkalpojumiem un

sirsniņu atmosfēru pašreiz tiek galā akurāt mūsu mācītāji vīrieši...

Valda Reķe,
Mag. Reliģija, AU, ASV

Šim jautājumam esmu pievērsusies jau kopš 1995. gada, kad pirmoreiz ĢK Holandē par to tika runāts atklāti un ieņemtas diametrāli pretējas pozīcijas.

Nekur Svētajos Rakstos neatrodu aizliegumu sievietēm ieņemt mācītāja amatu. Bībele daudz runā par sievietēm – garīgām līderēm gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā.

Loģiski spriežot un domājot, ja jau sieviete var ieņemt šo amatu, veikt visus ar to saistītos pienākumus, tad kāpēc viņa nevarētu tikt ordinēta, jo ordinācija paplašina pienākumu loku un atbildības līmeni? Kurš var uzņemties atbildību neordinēt? Vai tiešām Dievs to ir kādam uzticējies? Kurš var uzņemties atbildību aizkavēt cilvēku viņas profesionālajā izaugsme?

Kalpošanā cilvēkus aicina pēc viņu Gara dāvanām, un ir zināms, ka Dievs nešķiro pēc dzimumiem, kuram kādas dāvanas dot, un kas gan ir kāds cits cilvēks, kurš uzņemamas varu kādu citu cilvēku kalpošanā ierobežot?

Vēl tikai gribēju piebilst – nedzīvosim 21. gadsimtā pēc tumšo viduslaiku stereotipiem! Satraukums par sieviešu-mācītāju ordināciju ir tieši vīriešiem, vai tad kāds jūtas apdraudēts vai nenovērtēts? Pasaules mērogā Adventistu draudzēs ir ļoti daudz sieviešu-mācītāju, arī Eiropā, īpaši Skandināvijas valstīs. Šīs sievietes līdzvērtīgi vīriešiem veiksmīgi dara savu darbu par godu Dievam un svētību cilvēkiem.

Gita Vaivode,
adventistu Jelgavas draudze

Jautājums mani pārsteidza. Bībelē teikts, kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to arī kalpojiet (1Pēt. 4,10) Tāpat svarīgākais ir tas, ka konkrēto Gara dāvanu cilvēks ir saņēmis no Dieva, un nevis noteicošais ir tas, kāds ir dzimums. Pazīstu mācītājas, kuras lieliski tiek galā ar uzticētajām atbildībām. Manuprāt, ka nozīmīgāk ir saprātīgi izvēlēties veselīgu līdzsvaru starp kalpošanu draudzē par mācītāju un starp kalpošanu savā ģimenē, esot sievas un mātes lomā. To uzskatu par svarīgāku jautājumu nekā lauzt šķēpus par to, vai vispār sievietes varētu būt mācītājas. Domāju, ka veselīgā draudzē ir tikai saprātīgi saprast, ka sievietes arī var kalpot kā mācītājas, ja šādu aicinājumu ir no Dieva saņēmušas.

Intervēja Guntra Ruško,
adventistu Rīgas 1. draudze

Sievietes ir LIELISKAS

Clair Sanches-Shutte kalpo mūsu Transeiropas divīzijā kā Bērnu, Sieviešu un Ģimeņu nodaļu vadītāja, kā arī ir atbildīga par īpašu kalpošanu, kas domāta mācītāju ģimeņu atbalstam. Viņa viesojās Latvijā 24. un 25. septembrī, Rīgā, Baznīcas ielā 12a un līdzdalīja savu un Eiropas pieredzi par sieviešu evaņģelizācijas iespējām, kā arī bērnu skolotājiem vadīja nodarbības par prioritātēm un vajadzībām darbā ar draudžu bērniem.

Kāds ir bijis Jūsu dzīves ceļš, līdz kļūvāt par divīzijas darbinieci?

Kad es biju 6 gadus veca, mana ģimene pārcēlās uz dzīvi Austrālijā. Es dzīvoju tur līdz 17 gadu vecumam. Un es to uztvēru kā lielu svētību, jo tādā veidā ieguvu savas labās angļu valodas zināšanas. Kad es atgriezos savā dzimtenē Holandē, es vairs nemācēju runāt holandiešu valodā. Man bija jā sāk mācīties holandiešu valodu. Tad es nolēmu, ka es sāksu strādāt un apmeklēšu vakarskolu. Un es sāku strādāt kompānijā, kas nodrošināja ceļojumus, tieši ar kuģiem maršrutā Holande – Amerika.

Es atklāju, ka man ļoti patika ofisa darbs un būt par sekretāri. Kad es apguvu holandiešu valodu, es devos uz

skolu, kur ieguvu sekretāres specialitāti. Pie mums ieradās ciemiņi – mācītāji no mūsu galvenā ofisa, un viņi aicināja mani strādāt Nīderlandes Ūnijā. Tad man jau bija 18 gadu, un kopš tā brīža esmu strādājusi Baznīcā. Esmu darījusi dažādus darbus, piemēram, biju sekretāre, tad es saņēmu aicinājumu doties strādāt uz Transeiropas divīziju Anglijā. Tas bija 1981. gadā, un tur atkal es darbojos kā sekretāre un strādāju Jauniešu kalpošanas nodaļā.

1986. gadā es apprecējos, un mans vīrs bija pabeidzis teoloģiskās studijas. Tad mums bija jāpamet Anglija, un mēs devāmies atpakaļ uz Holandi. Vairākus gadus es biju mācītāja sieva, daļēji strādājot arī kā sekretāre. Un 1988. gadā mums piedzima mūsu pirmais dēls Dek-

sters, bet 1990. gadā piedzima otrs dēls Derals. Mēs ilgus gadus strādājām kopā ar vīru, un tad viņš tika aicināts kļūt par Jauniešu kalpošanas nodaļas vadītāju Nīderlandes Ūnijā, un mani aicināja kļūt par mana vīra sekretāri. Bet 1995. gadā mani ievēlēja par Sieviešu un Bērnu nodaļu vadītāju.

Šo darbu es darīju 15 gadus. Tajā pašā laikā es kalpoju arī nodaļā, kura bija izveidota īpaši tīņiem, 11-14 gadus veciem bērniem. Tad mans vīrs tika aicināts uzņemties Ģimeņu kalpošanas nodaļu. Un es tiku aicināta būt par viņa sabiedroto arī šajā kalpošanā. Tātad es biju gan Bērnu, gan Pusaudžu, gan Sieviešu kalpošanas un arī Ģimeņu kalpošanas nodaļā. Un jūs zināt, ko saka par sievietēm: „ Mēs esam lieliskas,

apvienojot daudzus, dažādus darbus.” Pagājušajā gadā mūsu Baznīcai bija Ģenerālkonferences sesija, kura notiek vienreiz piecos gados. Tā norisinājās Atlantā (ASV), un tur tiku aicināta kalpot un vadīt Bērnu, Sieviešu, Ģimeņu nodaļu, kā arī uzņemties rūpes par mācītāju sievām, ģimenēm.

Darbs ar bērniem, pusaudžiem nav viegls, nepieciešama sevišķa paklausība Dieva vadībai.

Tas tiešām ir ļoti grūts ceļš, jo es zinu, ko nozīmē darboties ar bērniem, un domāju, ka katra māte zina, ko nozīmē audzināt bērnus kristīgā garā. It sevišķi grūti ir tīņu vecuma bērnus piesaistīt ticības lietām. Tā tas ir jebkurā zemē, vienalga, vai tā būtu Latvija, Nīderlande vai Apvienotā Karaliste.

Rīgas 1. draudzes dievkalpojumā Jūs teicāt, ka Latvijai un Baltijas valstīm jāklūst par lielu misija lauku. Kā, jūsuprāt, radīt interesi par patiesajām vērtībām?

Visu es nevaru zināt, bet varu dalīties savā pieredzē. Esmu pārliecinājusies, ka tīņu vecuma bērniem ir nepieciešams būt kopā ar citiem tīņiem. Pusaudžu dzīvē ļoti liela nozīme ir draugiem. Šajā vecumā jūs noteikti vēlaties nodrošināt savam pusaudzim vislabākos draugus, cik vien tas iespējams.

Tad, kad mani bērni bija tīņu vecumā, un es domāju, ko lai daru, es sapratu, ka viņiem ir nepieciešams būt kopā ar citiem tīņiem, bet kristīgiem pusaudžiem nebija atbilstošas iespējas. Un es nolēmu izveidot klubu, kur tiktos tīņi, kas pazīst ticības ceļu. Es sāku ar mazu grupu – 12 bērniem. Divu gadu laikā klubīšs izauga līdz 16 bērniem. Un tad, kad pagājušajā vasarā aizbraucu no Holandes, tur jau bija 18 tīņi. Mums ir jāsaprot – ja draudze piedāvās kvalitatīvas un labas tikšanās reizes pusaudžiem, tad viņi būs ieinteresēti vest uz šīm tikšanās reizēm arī savus draugus. Starp kluba tīņiem bija arī nekristiešu bērni. Tātad mērķis vairs nebija aizsniegt tikai mūsu pašu draudzes bērnus.

Es biju ļoti laimīga, kad man pievienojās viens pazīstams pāris. Viņi abi bija skolotāji – viņa bija mūzikas skolotāja, bet viņš – mākslas skolotājs. Viņš ļoti veiksmīgi strādāja ar datoriem. Un viņi veidoja interaktīvas Bībeles studijas. Katru reizi mūsu tikšanās ilga pusotru stundu, un mēs vienmēr sākām ar Bībeles studijām. Mēs, protams, da-

rījām arī visādas citādas lietas – kopīgi ēdām, priecājāmies –, bet vienmēr bija Bībeles studijas. Jo, ja mēs viņus nodrošinām tikai ar izpriecām, tad nav nekādas atšķirības, vai viņi ir draudzē vai nē. Vēlāk mēs aicinājām viņus izpildīt tādu kā aptaujas anketu – kā viņi jūtas šajā klubā. Viņiem bija viedokļi par daudzām lietām. Bet es varu teikt, ka neviens tīnis nebija sūdzējies par Bībeles studijām.

Vai piedzimāt kristīgā ģimenē, vai vēlāk iepazīnāt Adventistu draudzi?

Mans tēvs nebija kristietis, taču mana māte bija adventiste. Kad mani vecāki precējās, mamma nebija draudzē. Drīz pēc tam viņa smagi saslima un sāka meklēt Jēzu. Tajā laikā mans tēvs strādāja ar Septītās dienas adventistiem un gatavoja bukletus par viņiem. Mana mamma tos izlasīja un prasīja vīram: “Atnes vēl un paprasi adventistiem vairāk!” Viņa bija tik ieinteresēta, ka vēlāk pati kļuva par adventisti. Faktiski mans tēvs bija palīdzējis viņai kļūt par adventisti. Un tad, kad mēs vēl ar mūsu nebijām piedzimušas, mans tēvs ļoti nopietni mammai teica: “Ja mums būs puīši, tad viņi nāks ar mani uz futbola laukumu, bet, ja mums būs meitas, tad viņas ies līdzī tevi uz draudzi.”

Kas ir tas, ko Jūs gribētu pateikt „Adventes Vēstu” lasītājiem?

Tad, kad mums bija tikšanās ar bērnu skolotājiem, es aicināju vecākiem atcerēties vienu patiesību. Bērni nedara to, ko jūs sakāt, viņi dara to, ko jūs darāt. Jo ļoti bieži vecāki kaut ko pasaka, bet bērni dara gluži pretēji. Vai nedara neko. Diemžēl viņi seko piemēram, arī vissliktākajam, ko jūs darāt. Tādēļ iegaumējiet, ka bērni būtībā ir kā tādas mazas videokameras, kas skatās un vēro jūs, un iegaumē to, ko jūs darāt. Vēlu skolotājiem un vecākiem būt par labiem piemēriem saviem bērniem!

Intervēja Guntra Ruško

Klāra Sančesa Šute Rīgā kopā ar Sieviešu un Bērnu kalpošanas nodaļas semināra dalībniekiem.

Guntis Bukalders
Baltijas Konferenču Ūnijas
Komunikāciju nodaļas vadītājs

Runāsim par JĒZUS PRIORITĀTI

*Svētdien pusčetros
pēcpusdienā atskanēja
mobilā tālruna zvans.
Paņemot tālruni rokā,
ekrānā bija redzams, ka
tas ir starptautiskais zvans.
Zvanīja draugs no Somijas:
– Gunti, tev rīt 9:00
jābūt Helsinkos! Mums
šeit ir brīnišķīga «The
One Project» organizēta
konference, kurā mēs
runājam tikai par Jēzus
Kristus pārākumu, par
to, ka Kristus mums ir
viss. Piekdien bija pirmā
sanāksmes diena, bet rīt
un parīt vēl būs divas
sanāksmes, noteikti atbrauc!*

Man reizēm patīk negaidīti un strauji pavērsieni dzīvē. Saliku pāris drēbītes koferī... Vispirms vēl vajadzēja aizbraukt uz Rīgu, tad divos naktī caur internetu nopirku prāmja biļeti no Tallinas uz Helsinkiem un devos ceļā. Braucot uz Tallinu, domāju – labi, par Jēzu var runāt un vajag, bet divas dienas runāt tikai par Jēzu? Vai tas ir iespējams? Pasmaidīju par tādām domām. Visa nakts pagāja ceļā, un pusdesmitos no rīta biju Helsinkos.

Iebraucot Helsinkos, gadījās ķibeles – neviens ostā nesagaidīja, kā bija solīts. Labi, ka tālrunī ir GPS – ierakstīju adresi un pēc 15 minūtēm biju galā. Izrādījās, ka drauga jaunajam mobilajam tālrunim barošanas bloks naktī sabojājies un tālrunis palicis neuzlādēts. Atbraucis uz ostu, bet kaut kā nav redzējis mani un piezvanīt arī nav varējis, tāpēc braucis atpakaļ uz konferenci viens pats.

Sanāksme notika Helsinku draudzes ēkā. Zālē daudz galdiņu, ap katru kādi 4-6 cilvēki, kopumā ap 85 dalībnieku. Raugoties apkārtseidošo ļaužu sejās, sapratu, ka te ir sapulcējušies daudzi mūsu mācītāji un draudžu vecākie teju vai no visas Skandināvijas.

Sanāksme iesākās ar Īsu lekciju par draudzes vēsturi. “No kura gada sāksim?” jautāja lekcijas vadītājs. Tas bija

intrigējošs jautājums, jo parasti mēs sākam ar aptuveni 1842./43. gadu. “Es ierosinu sākt no 1. Mozus grāmatas 1. nodaļas, jo no šī brīža iesākās cilvēka ieklausīšanās Dieva balsī un paklausība tai.”

Būtībā tas ir jautājums par identitāti – kas mēs esam? Vai mēs esam tie, kas ieklausās Dieva balsī un seko tai? Kad Jēzus aicināja mācekļus, pirms visām doktrīnām un pareizām mācībām viņi dzirdēja Dieva balsi un sekoja. Sekot var tikai tam, kas ir kustībā. Viņi sekoja Kristum, nezinot, kurp vedīs viņu dzīves ceļš. Un tā tas ir bijis ar Kristus mācekļiem visos gadsimtos, sākot no Ābrāma (1. Mozus 17).

Jānis Kristītājs tika aicināts sagatavot ļaudis Kristus pirmai atnākšanai. Raugoties uz viņa kalpošanu, mēs varam saskatīt sava aicinājuma paraugu. Te ir daudz ko pārdomāt. Viņam bija īpaša diēta un īpašs apģērbs, viņam bija uzticēta īpaša misija, viņš bija viens vienīgs tāds. Cik par to viņš sludināja saviem klausītājiem? Viņš liecināja vienīgi par Jēzu Kristu, par Viņa lielu un savu mazumu. Kā ir ar mums?

Tāpat tas notika mūsu draudzes izaugsmē. 1888. gads iezīmēja radikālu pavērsienu draudzes vēsturē, kad par pārstiegumu daudziem, Elena Vaita nostājās Alonzo T. Džounsas un Elleta

Dž. Vagonera pusē, kuri sludināja taisnošanu ticībā. Vagoners adventes kustībā pirmais saistīja taisnošanu ticībā ar Kristus dievišķumu. Nākamie trīs gadi pagāja, ceļojot kopā ar Džouns un Vagoneru, sludinot šo mācību adventistu draudzēs, līdz 1891. gadā draudzes administrācijai šķita, ka labāk būtu, ja Vaita dotos prom uz Austrāliju. Viņiem nepatika E. Vaitas nostāja, ka Džouns un Vagonera vēsts par taisnošanu ticībā ir Dieva vēsts Adventistu Baznīcai, kas ir svarīgāka par visām citām mūsu 'atšķirīgajām doktrīnām'. Kā liecina 1896. gada 1. decembrī rakstītā E. Vaitas vēstule tā laika Ģenerālkonferences prezidentam Olem A. Olsenam (1845-1915), tā nebija gluži brīvprātīga došanās prom no dzimtenes, jo vēstulē viņa atkārtoti uzsver, ka Kunga griba bija viņai palikt darba centrā Amerikā. Diemžēl pārļācē Elenas Vaitas mantojuma fonda lapā viņas biogrāfiju, par to nekas nav rakstīts. Mums vēl aizvien ir pagrūti atzīt savas kļūdas. Šī epizode Vaitas dzīvē liecina to, ka, vērtējot Kristus upuri mūsu glābšanā augstāk par visām doktrīnām, viņai būtībā nācās pavadīt 9 gadus trimdā. Tā bija cena par uzticību Dievam, kalpojot draudzē...

Neskatoties uz daudzām grūtībām trimdā, viss pavērsās saskaņā ar Svēto Rakstu vārdiem – "Mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu..." (Rom. 8:28). 1892. gadā Elena satikās ar Viljamu Preskotu, kurš aicināja visa centrā likt Jēzu Kristu un aicināja īpaši uzsvērt Kristus dievišķumu. Šo pārrunu un iepriekš Eiropā (1885-1887) lasīto reformatoru darbu rezultātā mainījās Elenas Vaitas skatījums uz Jēzu kā Dievu un tapa grāmata "Laikmetu ilgas", kas pārorientēja visu Adventistu Baznīcu kristīgā gultnē, atklājot tai Trīsvienību un Kristus dievišķumu. Ja mēs izvēlamies sekot Jēzus Kristus balsij, noliekam Viņu dzīves centrā, tad tas vienmēr nes dramatisks pārmaiņas!

Ja mēs izvēlamies ticēt Dieva Vārdam, ja mēs ticam 1. Kor. 3 un Ef. 4:1-16 vēstij, ka ir viens Dievs, viena ticība un viena kristība, ka mums ir viens Kungs, tad ticība šai vēstij padara visus kristiešus par radniekiem, mēs visi esam Viņa bērni. Kādām tādā gadījumā vajadzētu izskatīties mūsu attiecībām ar citu konfesiju kristiešiem? Te es jau saklausu dažu draudzes locekļu iebildumus, ka vieniem nav pareiza kristība, citiem nav pareiza ticība. Vai nav dīvaini, ka

Kristus sēdēja pie viena galda ar "nepareiziem" cilvēkiem, nezaudējot savu svētumu? Rezultātā Viņš daudzus mantoja Dieva valstībai. Kā tam būtu jāizskatās šodien? Ko nozīmē likt Jēzu Kristu augstāk par visu? Vai atvērtība pret citiem vairāk nelīdzinātos Kristus kalpošanai, kas būtu acīm redzams izaicinājums citu kristiešu noslēgtībai? Vai šāda rīcība neliecinātu par Dieva valstības tuvumu? Kas mēs esam? Vai mēs esam tie, kas ieklausās Dieva balsī un seko tai? Ja mēs ieklausāties Jēzus balsī, tad jautājums ir nevis par mums, bet par Viņu. Vai Viņš mums ir viss?

Bija interesantas sarunas ar konferences dalībniekiem. Kāds evaņģēlists no Somijas stāstīja par grūtībām savā draudzē. Vienā no svētrunām viņš atkārtoti pieminējis Dievu – Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Katru reizi pieminot Trīsvienību, vairāki zālē sēdošie pārmetuši krustu. Pēc dievkalpojuma noskaidrojies, ka tie bijuši katoļticīgie. Bijis atnācis arī kāds budists. Jautāts, kas pamudinājis viņu šeit nākt, viņš teicis, ka viņš šeit nāk jau atkārtoti, jo šī ir vienīgā draudze Helsinkos, kur viņš bijis, kur ļaudis savu ticību pamato ar Rakstiem, kopā lasot un citējot Bībeli. Tad pienākuši daži draudzes locekļi un pieprasījuši evaņģēlistam aizrādīt viesiem, ka viņu draudzē krustus mest nedrīkst. Viņš

jautājis, kas tur slikts? Atbildes vietā draudzes locekļi piedraudējuši vairs nenākt uz dievkalpojumiem. Noslēgumā evaņģēlists teica: "Te nu es esmu – ar pieciem katoļticīgiem, kas, dzirdot pieminam Trīsvienību, bijībā pārmet krustu, ar budistu, kas ar prieku ieklausās Dieva Vārdā, un ar dažiem draudzes locekļiem, kam svarīgāk par visu ir tradīcija..." Ko man tagad darīt?" Kas mums ir vissvarīgākais dzīvē? — vai prieks par to, ka cilvēki nāk un ieklausās Dieva Vārdā, vai nekādas pārmaiņas un stingra tradīciju ievērošana? Un atkal jāatkārto — ja mēs ieklausāties Jēzus balsī, tad jautājums ir nevis par mums, bet par Viņu. Vai Viņš mums ir viss?

Konference noslēdzās ar Sv. Vakarēdienu un dalībnieku roku svaidīšanu ar eļļu kalpošanas darbam. Tas bija aizkustinoši. Braucot mājup no Helsinkiem, atcerējos kādu Bībeles rakstvietu par vīru, kura acis tikušas atvērtas (4. Mozus 24:3, 4, 15). Gribējās, kaut konference būtu bijusi vēl dažas dienas, kaut varētu uzzināt vēl ko vairāk. Bet sapratu, ka arī man, kaut mazliet, ir atvērtas acis uz Kristus pārākumu pār visu. Ar acs kaktiņu esmu saskatījis kaut ko brīnišķīgu. Kaut ko, kam var veltīt dzīvi, lai to atklātu vairāk. Kaut ko, ko ir vērts īstenot dzīvē, neskatoties uz cenu.

(Informācija: www.thelproject.org)

Pašiedvesmā pretī KRISTUM

Kādā jaukā septembra dienā Rīgas 3. draudzē sirds derību ar Kristu slēdza Tatjana Guznajeva (22 gadi). Viņas ceļš pie Dieva ir sācies jaunībā un ir bijis diezgan neparasts, par to AV lasītāji varēs pašī pārliecināties.

Es uzaugu absolūti ateistiskā vidē, manai mammai bērībā tika uzspiests apmeklēt katoļu draudzi, tāpēc viņa Dievu uztver kā mīlu bērnu bildītē, bet tēvs ir gatavs pieņemt jebkuru Zemes izcelsmes versiju, izņemot to, ka Dievs varētu būt Radītājs. Mana dzīves jēga tajā laikā bija nosprausto mērķu sasniegšanā un rakstura veidošanā par staigājošu, ambiciozu „terminatoru”, kas nepārtraukti pieaug pašpārliecinātībā un lepnumā. Mans tēvs vienmēr atkārtoja: „Ar vilkiem dzīvot, kā vilkam gaudot.” Skolas periods manā dzīvē bija ļoti piesātināts – es vienlaicīgi uzspēju labi mācīties vispārīgizglītojošajā un muzikālajā skolā, aktīvi piedalīties visnedažādākajos radošajos konkursos un koncertos. Pastāvīgā noslogotība, mērķu uzstādīšana un to sasniegšana deva šajā laikā zināmu dzīves jēgu. Tomēr pēc skolas beigšanas viss pēkšņi kardināli izmainījās.

Lielākām karjeras perspektīvām es nolēmu iegūt augstāko izglītību Anglijā. Bet viss nebija tik vienkārši, jo tajā brīdī vēl biju Baltkrievijas pilsonē un par mācībām būtu jāmaksā trīs reizes dārgāk. Sasniedzot 18 gadus, uzsāku Latvijas pilsonības naturalizācijas procesu, kas pēc kārtības ilgst no diviem līdz trim gadiem. Mana dzīve šķita apstājusies un zudusi. Pieradusi nezaudēt laiku un meklēt glābšanās mērķus, es pastiprināti sāku mācīties angļu valodu, nodarboties ar sportu, vokāla nodarbībām un pašizglītošanos, bet laiks, lai apstātos un padomātu par dzīvi, un izvērtētu vērtības un mērķus, man par brīnumu – atlika.

Pārlasot savus filozofijas un psiholoģijas konspektus, es, sev par pārsteigumu, neatradu atbildes uz bezgalīgi daudziem jautājumiem, kas tikuši rūpīgi paslēpti no sevis pašas. No visām

religijām es atzinu vienīgi islāmu. Tikai tur es uzskatāmi redzēju kādu ideju pārņemtus „citus” cilvēkus. Kristietība man bija pilnīga liekulība, un, manuprāt, ne ar ko neatšķīrās no ateisma, jo arī es uzskatīju, ka neesmu pilnīga, bet gribu būt labs cilvēks. Visi, kurus es pazinu, bija tā sauktie kristieši un tāpat kā es nekad nebija lasījuši Bībeli. Pret šo Grāmatu es izjutu neapraķstāmu nepatiku, jo domāju, ka, to atverot, sāksies tūlītēja propaganda, iebiedēšana un manu smadzeņu okupācija. Tāpēc pēdējais, par ko es sevi varēju iedomāties, ir – kristieti, kas citē rindas no Bībeles.

Vairāku gadu saspringtas lasīšanas dēļ mana redze strauji sāka pasliktināties, un reiz mana mamma atnesa man „brīnumgrāmatu” par redzes un vispārīgas veselības pašatjaunošanos, ko ir sarakstījis akadēmiķis M.Norbekovs. Tā kļuva man par glābšanās oāzi. Autors apgalvoja, ka katrs cilvēks ir savas laimes kalējs ar neapveramu slēpto spēju potenciālu, kuras var attīstīt. Visa šī koncepcija bija manā garā, un tai bija ierastā tendence – panākšu visu pati, lai visi apskauz, es esmu – pārcilvēks! Mana apziņa iegrima viņa grāmatās. Es biju sajūsmā par islāma mistisko novirzienu – sufizmu, kurš pieļauj, starp citu, ka Dievs ir, bet Viņš vienkārši ir visa labā un mīlestības gars. Es vingrināju intuīciju un savu pārcilvēku, centos ieskatīties nākotnē. Šausmīgi būtu iedomāties, kur es nonāktu, ja nebūtu tiešas Dieva iejaukšanās...

Divu gadu garumā, kā es tad mēdzu teikt, „pazudušo” gadu laikā, es nodarbojos ar vokāla nodarbībām pie privāta pedagoga un vingrinājos mājās, kas, protams, ļoti satrauca kaimiņus, un vienreiz mamma nolēma parunāt ar savu bijušo kolēģi, kurš pa naktīm strādāja par sargu bērnodrāzā. Viņš

labprāt piekrita, ka es nāku tur pāris reizes nedēļā „bļaut”. Sargs Ilja izrādījās atvērts sarunu biedrs, kas turklāt strādāja arī cietumā par kapelānu un bija adventistu draudzes loceklis. Manai ziņkārībai nebija robežu, jo es, paldies Dievam, ne reizi neesmu bijusi cietumā. Mūsu sarunas attīstījās un pārsvarā ievirzījās reliģiskajos tematos, bet manas vokāla nodarbības beidzās. Mani ļoti pārsteidza Iljas skats uz kristietību, viņš nenoliedza tās zināmu absurdumu mūsdienās, bet uzsvēra, ka tā ir vienīgi Dieva Vārda interpretācija. No sākuma es klausījos par cīņu starp Luciferu un Dievu kā pasaku, bet, lai uz visiem laikiem „pārrautu” attiecības ar kristietību un nomierinātu savu iekšējo bailu balsi, kas čukstēja par iespējamo Dieva – Radītāja un Personas esamību, vajadzēja pārliecināties par kristīgās ticības pamatu nesaturību. Ilja man deva diskus ar svētrunām un pierādījumiem par Bībeles pravietojumu piepildīšanos, un es sāku izbrīnīties par šīs lielās cīņas apraksta patiesuma iespējamību, bet īpaši grūti bija centties apgāzt vēsturiskos un arheoloģiskos faktus, kas apstiprina bībelisko notikumu patiesumu. Un vairāk par visu

mani pārsteidza paša Dieva skaistums un gudrība. Es domāju: „Ak, ja Viņš tiešām tāds eksistētu!..”, bet realitāte man šķita – pilnīgs Dieva neesamības pierādījums.

Es nepārtraucu savas sufiskās pašattīstīšanās nodarbības, cenšoties savienot Dieva tēlu no Bībeles ar austrumu dievu – labo spēku. Bet vienreiz nodarbības laikā man pēkšņi kā priekšskars nokrita. Katru dienu es sevi vingrināju, pašiedvesmoju, ka esmu pati gudrākā, pati stiprākā utt., un beigās emociju pacēluma virsotnē man bija sevi jāpārliecina ar vārdiem – Dievs mani mīl. Un pēkšņi es padomāju – kāpēc gan man sevi tā pašiedvesmot, ja Dievs mani mīl? Jo Viņš taču mani ir radījis, varbūt ne pašu talantīgāko un mērķtiecīgāko, bet noteikti neatkārtojamu! Manī pēkšņi radās kristīgais skatījums uz to, ko es daru. Šīs pašattīstošās nodarbības es pārtraucu un sapratu, ka apnicīgā kristietība ir manī ielaidusi savas saknes. Patiesībā, īsta cīņa par manu dzīvību sākās, kad Ilja man pasniedza visbrīnīšīgāko, bet tajā brīdī „nāvējšo” dāvanu – Bībeli.

Mana nabaga galviņa, dažkārt likās, pārsprāgs. Katra satikšanās ar Ilju zem vokāla nodarbību aizsega mani pārcēla kādā citā pasaulē, bet tikai vēlāk es sapratu, ka tā pati pasaule ir realitāte, bet ne ierastais egocentrisko kaislību aplis. Vienreiz es klausījos disku ar svētrunu, bet līdz galam tā arī neticēju Dievam, visu laiku sakārtojot loģisko līniju kā puzļa gabaliņus, un pēkšņi mācītājs pateica kaut ko, un man galvā viss salikās. Es pēkšņi noticēju, man likās, ka es visu sapratu, un tad es noteikti zināju, ka Dievs ir! Svētais Gars man parādīja dzīvi un mani pašu patiesībā. Bija šausmīgi, es biju pārliecināta, ka tādai iekšpusē puvušai vardei kā es nav tiesības dzīvot, bet tūlīt radās pārliecība par to, ka Viņš mani mīl. Tāpat dzīvošu, bet nu jau citādi!

Protams, kad Dievs sāka mainīt manu sirdi, ar draugiem pazuda iepriekšējā saikne, es arī uz vecāku rīcību sāku skatīties atšķirīgi, un dzīves vērtības un intereses strauji izmainījās. Bet es zinu, ka ieguvu pašu svarīgāko – dzīvi, tīru un reālu skatījumu uz visu. Kad es izlasīju par kristībām ar pagremdēšanos, es uzreiz to gribēju realizēt, kā biju sapratusi. Un, lūk, vienreiz jūnijā, braucot uz jūru, es paņēmu sev līdzī Bībeli, braucu ar priecīgām ilgām „nomirt” un augšāmcelties Jēzū Kristū. Iegāju ūdenī, pagremdējos un ļoti nopriecājos. Tikai pēc diviem gadiem, noskaidrojot manu savdabīgo kristību apstākļus, mana tagadējā draudze mani pārliecināja, ka to vajag izdarīt publiski un ar kādu, kurš kristīs. Man patika abas reizes!

Atskatoties uz visu, es saprotu, ko Dievs ir izdarījis manā labā. Es domāju, ka tie divi gadi, kuros es dzinos pakaļ iedomātiem mērķiem, būs paši briesmīgākie gadi manā dzīvē, bet izrādījās, ka nekas labāks man nevarēja notikt. Tāpēc mums visiem atliek tikai uzticēties Viņam un priecāties par jauno dzīvi!

Ja nebūtu piedalījies, neuzzinātu KAS IR TF?

TF, pazīstams arī kā TicFest, ir Ticības Festivāls, kurš notika šī gada 15. oktobrī. Viss sākās pl. 16:00 Baznīcas ielā 12a un noslēdzās tikai ap pusnakti, jaunieši bija sanākuši, lai svinētu ticību, šoreiz mūsu moto bija – Neviena lai nenicina tavu jaunumu, bet topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā. (1. Tim. 4:12)

Pasākums tika atklāts ar koncertu, ko šoreiz vadīja Berta un Ļuba no Liepājas jeb Evija un Agate, kuras, teatrāli atskatoties uz jaunību, pieteica koncerta dalībniekus no visas Latvijas. Ar muzikāliem priekšnesumiem uzstājās Korintas, Cēsu Sadraudzības, Liepājas draudzes jaunieši un TeamWork mūzikas grupa. Uzrunu šajā vakarā teica bīskaps Viesturs Reķis, un stāstu par ticību līdzdalīja Ingus Elmanis, kamēr uzvedumu par ticību bija sagatavojusi TeamWork teātra grupa, kura skatītājus priecēja ar diviem priekšnesumiem, bet jauniešu kluba Vēstnieki sagatavotā īsfilma par aklumu, tumsu un bezcerību, ko kļiedēt var vien Kristus gaisma, nevienu neatstāja vienaldzīgu. Un tomēr – vai viegli būt jaunam? Video intervijās uz šo jautājumu atbildēja jaunieši paši, un, cik jauniešu, tik atbilžu variantu.

Pēc koncerta visus gaidīja silta zupa, par ko parūpējušies bija Dzintra. Iestiprinājušies mēs atgriezāmies zālē, lai turpinātu tradīciju, jau otro reizi Ticības Festivālā piedalās grupa, ko mēs saucam par “Ilgonis&Co”, kurā apvienojušies talantīgi Kurzemes mūziķi, tādēļ visi kopā dziesmās slavējam Dievu. Vakara kulminācija – labdarības izsole – ir iespēja parādīt sa-

vu ticību darbībā, šogad izsoles mēķis – čuguna tipa krāsns, kas nepieciešama Ingas ģimenei, kas dzīvo Saldus novadā. Ģimenē aug seši dēli, kurus Inga audzina viena, vairāk nekā skaidrs, ka mums bija jāpalīdz viņiem. Izsole, kuru arī šogad vadīja Arnis, bija aizraujoša, un, protams, panākumiem bagāta, visi kopā mēs saziņojām 241,62 latu, lai Inga un puikas dzīvotu siltumā! Darbi rit uz priekšu, un jau novembra laikā, mēs ticam, ka krāsniņa būs īstajās mājās un sildīs tās iemītniekus.

Daudzi atzīst, ka šo Ticības Festivālu bija gaidījuši jau no pagājušā gada, kad noslēdzās Ticības Festivāls 2010. Tie, kuri pasākumu apmeklēja pirmo reizi, teica, ka sajūta bija baigi labā, bija superīgi un ir vērts, ir vērts piedalīties, nākt kopā, svinēt ticību un parādīt to. Nākamais rīts daudziem no mums bija pilns pozitīvu emociju, sirdī ielija gandarījums un prieks, un prātā viens secinājums – jāatkārto biežāk!

Paldies ikvienam, kurš piedalījās un bija kopā.

Jana Marhela

Čaklie VĀRNULĒNI

Mārīte Lipska
Bērnu kalpošanas nodaļa

Krū: Tas tik bija ko vērts!

Krā: Jā, es arī tev piekřītu!

Mamma: Ko jūs abi apspriežat?

Krā: Mēs atceramies Piedzīvojumu meklētāju nodarbības, kurās arī mēs pabijām.

Mamma: Jā, tas gan labi, ka tomēr izlēmāt aiziet. Un ko jūs abi iemācījāties?

Krū: Man jau patīk visādas interesantas lietiņas. Man tagad ir varena pogu kolekcija, ko iemainīju ar bērniem. Veselas 50 dažādas pogas!

Krā: Un arī man. Ko tik, izrādās, no pogām var izveidot: māju, auto, gliemežīti, mākonīti... Man tagad ir savs pogu auto.

Krū: Bet es liku savu knābīti pamatīgi darbā un paguvu izveidot savu portretu no pogām. Tagad vēl viens interesants vārnulēns uz mani lūkojas.

Māmiņa: Tas mani priecē, ka jūs man tik čakli vārnulēni. Bet es atceros, cik aizrautīgi jūs darbojāties Magnētu nodarbībā.

Krū: Jā, jā... tur jau bija jāveic tik daudz to, nu kā to sauc, laikam pe-ri-men-tu.

Krā: Nesmīdini mani, brālīt, tie jau bija EKSPERIMENTI.

Krā: Nu, jā, nu, jā... Man vēl šis vārds jāmacās.

Krū: Kā man patika izmēģināt visādas interesantas lietiņas, un es iepazīnu, kas tas tāds ir – magnēts. Galvenais, ka man tagad ir pašam savas magnēts, un es varu eks... eks... nu kā to sauc...

Krā: EKSPERIMENTĒT!

Krū: Nu, jā... to tagad varu darīt katru dienu.

Krā: Man ir arī skaidrs par daudzām lietām. Bet tagad mani interesē, kā izveidot to – elektromagnētu.

Krū: Tas mums ir mājas uzdevums. Gan jau mēs pa abiem tiksim galā.

Māmiņa: Tētis ar' drīz būs mājās no saviem tālajiem ceļojumiem un varēs jums piepalīdzēt.

Krā: Jā, ar tēti kopā viss izdosies.

Krū: Un mēs nopelnīsim nozīmīti „Magnēti”!

Mamma: Bet, lai nopelnītu Magnētu nozīmīti un citas nozīmītes, ir vēl citas prasības jāizpilda.

Krā: Jā, mums būs ieskaite.

Krū: Šitas notikums būs manā mūžā pirmo reizi – kārtot ieskaiti.

Krā: Bet, kā riktīgiem skolniekiem!

Krū: Tas nu gan!

Krā: Bet, ko tu tā aizdomājies, brālīt?

Krū: Es domāju... Žēl, ka tas magnēts nepievelk visādas sēkliņas, graudiņus, maizīti, nu to, kas mūsu mazajiem vēderiņiem nepieciešams. Tad gan tik varētu sēdēt mīkstajā zara mājoklī un pēdiņas kutināt.

Krā: Tu jau, brālīt, esi tāds liels sapņotājs un fantazētājs.

Krū: Jā, es jau sapņoju arī par nākamajām nodarbībām, piemēram, astronomiju – kad zvaigznēs iesim lūkoties, par gida nodarbību – kad iesim arī uz muzeju...

Krā: Zini, Piedzīvojuma meklētāju klubs „Jūras zvaigznes” jau ir nopelnījuši nozīmīti „Gids”, un es jau redzēju fotogrāfijas no šī notikuma, kā arī citām nodarbībām.

Krū: Bet mūsu PM klubīnā „Imanta” arī ir tik interesantas nodarbības, un citiem dosim tajās ielūkoties.

Māmiņa: Jā, bērni šajā lappusītē to visu varēs aplūkot, bet man rodas jautājums. Bet ko jūs uzzinājat nodarbībās par Bībeli un Dievu?

Krā: Mēs uzzinājam, kā šī skaistā pasaule radīta, kurā arī mēs, vārnulēni, varam dzīvot.

Krū: Tāpat zinām, kāpēc vairs nav tik jauki, kā bija Ēdenes dārzā, un kas tā tāda ir „grēkā krišana”.

Māmiņa: Tas labi, ka visu atceraties. Nākamajās nodarbībās uzzināsi vēl daudzas citas vērtīgas atziņas un paši varēsī

citiem pastāstīt visus šos notikumus.

Krā: Jā, man ļoti viss interesē, kas ir uzrakstīts Bībelē.

Krā: Es tagad mācos Bībeles grāmatas no galvas! Pirmo un pēdējo jau zinu.

Māmiņa: Ļoti priecājos par jūsu labajiem panākumiem un ceru, ka tikpat labi jūs mācīsities arī turpmāk un vienmēr apmeklēsī nodarbības. Novēlēsim arī čaklajiem Piedzīvojuma meklētājiem labus panākumus.

Krū, Krā: Sveicieni visiem Piedzīvojuma meklētājiem un arī tiem, kas par tādiem grib kļūt!

PM “Imanta” Magnētu nodarbība

PM “Imanta” Astronomijas nodarbība

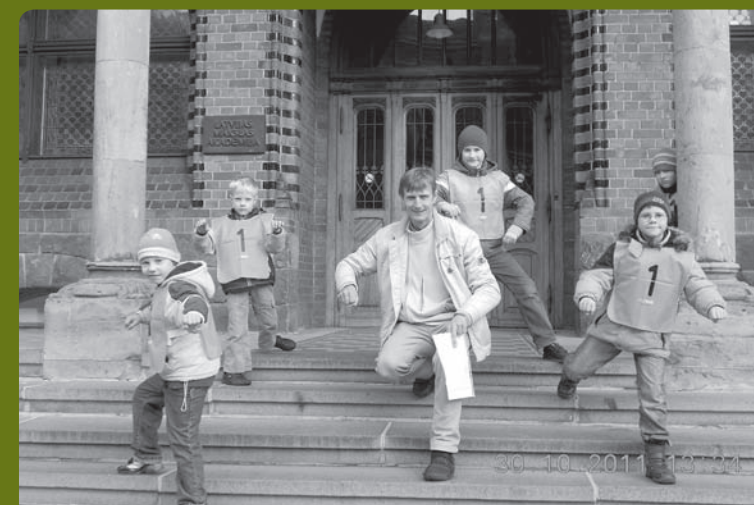

PM “Imanta” Pogū nodarbība

PM “Imanta” Pārgājiena foto

PM kluba “Jūras zvaznes” Gida nodarbības

Adventistu Gramzdas DRAUDZE

Alfons Krieviņš
adventistu Rīgas 7.
draudze

Ar 1920. gada 11. augusta Latvijas – Krievijas miera līgumu Latvijai beidzās Pirmais Pasaules karš. Sākās šausmīgajā karā izpostītās dzīves atjaunošana. Pamazām dzimtenē atgriezās kara laika latviešu bēgļi no bijušās Krievijas impērijas teritorijām. Latvijā agrārreformā bijušās baronu muižu zemes tika sadalītas jaunsaimniecībās. Pirms uzcelt savām ģimenēm mitekļus jauniegūtajās saimniecībās, daļa jauno zemes ieguvēju iemitinājās bijušo muižu ēkās.

“Pieminiet notikumus kopš seniem laikiem, ka Es esmu Dievs un cita nav neviena, Dievs, kam nav cita līdzīga.” (Jes. 46:9)

Krieviņu ģimene

1923. gadā Liepājas apriņķa Gramzdas muižā iemitinājās no Kijevas apgabala atgriezies bijušais cara armijas zaldāts, četrus gadus vācu gūsteknis Jānis Krieviņš ar savu jauno ģimeni- sievu Idu un nepilnu gadu jauno meitiņu Liliju. Kaut gan pats bija no Gaviezes pagasta, Gramzdā uz dzīvi apmetās tādēļ, ka pagasta teritorijā jau dzīvoja māsa ar māti un brālis.

Pirms kara ieguvis būvamatnieka specialitāti, Jānis Krieviņš saorganizēja būvbrigādi un cēla mājas topošiem jaunsaimniekiem.

Būdami abi ev.luterāņu draudzei piederīgi, Jānis un Ida aktīvi piedalījās vietējās Gramzdas ev. luterāņu draudzes dzīvē, dziedāja korī.

1924. gadā ar nopietniem draudiem mātes dzīvībai pasaulē nāca dēls, kuram pēc visa mātes pārdzīvotā tēvs deva vārdu Gotfrīds – tulkojumā „Dieva miers”.

Divus gadus vēlāk piedzima otra meitiņa Zenta, kura, nesasniegusi pat gada vecumu, nomira no plaušu karsoņa. Saprotais bija vecāku lielais izmisums.

Ap to laiku vispārējās tautas garīgās atmodas apstākļos aktīvi darbojās arī adventistu draudzes, pagastos veicot aktīvu misijas darbību – kolportierēšanu un organizējot garīgus priekšlasījumus par Bībeles tēmām. Izmisušie māte un tēvs atrada mierinājumu adventes vēstī, īpaši apsolījumā, ka Dievam uzticīgi kalpojušie ticīgie, kas pēc Kristus atkalatnākšanas būs cienīgi iegūt mūžīgo dzīvību, savus nelaikā mirušos bērnus pēc augšāmcelšanās atkal saņems mūžīgai dzīvei. Tādējādi Ida un Jānis Krieviņi kļuva par adventistiem ar piederību Liepājas draudzei. 1928. gadā ģimenei piepulcējās jaunākā meita Dzidra, 1932. gadā – jaunākais dēls Alfons.

Divdesmito gadu beigās jaunsaimniecības pagastā visumā jau bija sabūvētas, un namdara darbi apsīka. Jānis mēģināja izvērst galdnieka darbu, bet nebija pietiekama pieprasījuma. Nācās nopietni apsvērt, kā uzturēt ģimeni. Vienīgais ceļš bija lauksaimniecība. Turpat Gramzdas centrā ar kredītu palīdzību iegādājās zemi saimniecībai. Pamazām tika celtas nepieciešamās saimniecības ēkas un, visbeidzot, arī dzīvojamā māja. Jaunajai saimniecībai tika dots vārds „Upītes”, jo tā atradās upes krastā.

1. att. augšā: Krieviņu un Medņu ģimenes rudzu laukā, fonā dzīvojamā māja ar telpu draudzes sapulcēm

Kā rīkoties?

Ap trīsdesmito gadu vidu Gramzdai tuvākā un tālākā apkārtnē jau atradās vairākas adventistu ģimenes: Krieviņi Gramzdā – 6 cilvēki, Pakuļu un Branču ģimenes Kalētos – 4 cilvēki, Brumaku ģimene Bunkas pag. – 6 cilvēki, brāļu Sīķu ģimenes Elkuzemē un Vaiņodē – 7 cilvēki, Lēvaldu ģimene Embūtē – 4 cilvēki un vairāki vieninieki – māsas Kabiņecka un Vīņode Gramzdā u.c.

Pastāvīgais draudzes dievkalpojumu centrs bija Liepāja. Bet apstākļos, kad vienīgie transporta līdzekļi bija vilciens, zirgi, vēlāk arī velosipēdi, nokļūt regulāri pilsētā nebija vienkārši. Kādu laiku izlīdzējās tādejādi, ka sabata dievkalpojumus organizēja pārmaiņus kādā no ģimenēm – Kalētos, Gramzdā, Bunkā, Elkuzemē, Priekulē.

Pēc 1934. gada Ulmaņa valsts apvērsuma jebkura sapulcēšanās bez vietējās varas atļaujas un policijas uzraudzības bija aizliegta. Tā kādu reizi, rīkojot kārtējo sabata dievkalpojumu Teodora Brumaka sievasmātes Meķes dzīvoklī Priekulē, tika uzklāts galds, imitējot viesības – ja nu uzrodas kāds no varas pārstāvjiem. Bija reāla vajadzība pēc pastāvīgām oficiāli reģistrētām telpām.

Gramzdas grupa

1939. gadā Jāņa Krieviņa dzīvojamai mājai „Upītēs” jau bija uzceltas galvenās konstrukcijas – sienas, griesti, jumts, bet nebija iekšējās apdares. Arī logu un durvju visām telpām vēl nebija. 30. aprīlim bija pieteikts adventistu draudzes sv. Vakarēdiena dievkalpojums „Upīšu” mājās. Mēnesi iepriekš vietējais policists, ieradies apsekot telpas paredzamajai saiešanai, iesaucās: „Bet te taču vēl nekā nav!” Jānis Krieviņš atbildēja: „Trīsdesmitajā aprīlī viss būs kā nākas, un es jūs ielūdzu piedalīties mūsu dievkalpojumā.” Sev un Dievam Jānis Krieviņš bija devis solījumu: „Es un mans nams, mēs kalposim tam Kungam!” (Joz. 24:15) Noteiktajā datumā vienīgā telpa mājā bija pilnīgi gatava – ieliktas grīdas, griesti, apmetums, izbalsināta, izgatavoti soli un pārējais nepieciešamais inventārs (skat. 1. att. – mājas centrā redzami logs un durvis). Sanāca un sabrauca tuvākie un tālākie draudzes locekļi, arī daži uzaicinātie kaimiņi. Dievkalpojums bija kupli apmeklēts.

No tās dienas šī telpa nekad netika izmantota pašu vajadzībām, tā palika kā kapela sabata dievkalpojumiem. Ik sabatu, kaut vai tikai ģimenes un tuvāko draudzes locekļu lokā, notika dievkalpojumi. Oficiālais draudzes statuss bija Septītās dienas adventistu Liepājas draudzes Gramzdas grupa. Kā likums prasīja, katrs dievkalpojums tika protokolēts, un nākamajā dievkalpojumā visupirms nolasīja iepriekšējās sapulces protokolu, kas sākās ar vārdiem: „SDA Liepājas draudzes Gramzdas grupas 19... gada ...dievkalpojuma protokols Nr. ... Sapulci atklāja ... ar dziesmu” utt.

Liepājas draudzē, tāpat arī Gramzdā, tanī laikā kalpoja sludinātājs Alfreds Mednis. Vasaras atvaļinājumu 1940. gadā Medņu ģimene pavadīja „Upītēs”, piedaloties arī saimniecības darbos (skat. 1.att.).

Kara grūtībās

1940/41. gada pirmās PSRS okupācijas laikā no varas puses īpašu traucējumu nebija, un dievkalpojumi notika regulāri. Tikai pēc vācu okupācijas – Otrā pasaules kara – sākšanās kļuva zināms, ka bija sagatavoti saraksti arī otram ešelonam deportācijai uz Sibīriju. Arī Krieviņu ģimene esot bijusi izsūtāmo sarakstā. Kāpēc un par ko?

Tikai pēc PSRS ļaunuma impērijas sabrukuma atklātībā nonāca līdz tam sevišķi slepenā PSRS Iekšlietu TK priekšnieka vietnieka Serova parakstītā instrukcija, kāda kontingenta ļaudis pakļaujami deportācijai no okupētām teritorijām, kas traucē komunisma celtniecību. Starp dažādām politiskām nomenklatūrām minēti arī aktīvi ticīgie. Lūk, arī atbilde! Kāda daudz Augstāka Vara neļāva iecerēto briesmīgo ļaunumu piepildīt.

Arī Otrā Pasaules kara vācu okupācijas laikā dievkalpojumi notika regulāri kā ierasts. Gramzdeniekiem izveidojās labs kontakts ar Auces draudzi, kur tolaik kalpoja sludinātājs Oltiņš, kurš dažkārt kalpoja arī Gramzdā. Savukārt Gramzdas jaunieši bieži brauca ar velosipēdiem uz Auci. Liepājas draudzē tolaik bija sludinātājs Lejnietis (skat. 2.att.).

2. att. – Pēc sapulces 1943. g. 5. septembrī.

1944. gada oktobrī Kalētu – Gramzdas – Bunkas reģioni nokļuva frontes joslā. Iedzīvotāji aizklīda bēgļu gaitās vienā vai otrā frontes pusē. Karadarbības rezultātā tika nodezināta tikko pabeigtā dzīvojamā māja un visas pārējās ēkas Gramzdas „Upītēs”. Līdzīgs liktenis piemeklēja arī Brumaku ģimenes īpašumus Bunkā un Priekulē. Karam beidzoties, iedzīvotāji varēja atgriezties savos vairāk vai mazāk sapostītajos un izlaupītajos īpašumos. Viss bija jāsāk no gala.

Oficiāla draudze

Tūlīt pēc kara uz Latviju pārcēlās adventistu draudzei piedēvētā Sproģu ģimene, kura līdz kara beigām dzīvoja savā lauku īpašumā Lietuvā, Latvijas pierobežā. Latvijā Sproģu ģimene ieguva īpašumā jaunsaimniecību ar ēkām Gramzdas pagasta „Tērvetes”, ap 3 km no „Upīšu” mājām, un Adventistu Gramzdas grupas sabata dievkalpojumu sapulces atsākās „Tērvetēs”. Dievkalpojumu vajadzībām tika iegādātas nelielas, ar kājminamu plēšu darbināmas ērgelītes.

Piecdesmito gadu sākumā, lai pulcēšanos padarītu likumīgu, radās iespēja reģistrēt patstāvīgu Septītās dienas adventistu Gramzdas draudzi. Vajadzēja izveidot draudzes kodola tā saucamo ‘divdesmitnieku’ sarakstu. Tas tika izdarīts, un saraksts iesniegts varas iestādēm, pēc kura tika oficiāli reģistrēta Gramzdas draudze ar draudzes vecāko Jāni Krieviņu, kurš arī bija uzņēmies visas dibināšanas formalitātes nokārtot. Reģistrētajā Gramzdas draudzē ietilpa gan daļa iepriekš minēto pirmskara ģimeņu, gan jaunizveidojušās vai ienākušās no citurienes ģimenes un personas, kas turpināja pulcēties „Tērvetēs” (skat. 3. att.).

Lai gan bija ārkārtīgi trūcīgi apstākļi gan naudas, gan būvmateriālu ziņā, Jānis Krieviņš, nebūdams vairs īpaši jauns (57 g.), uzsāka saimniecības un dzīvojamās ēkas atjaunošanu. Ģimene sākumā, kamēr likvidēja tiešos kara postījumus – tranšejas un ēku grupas-, iemītnājās radnieka mājā Gramzdas „Krieviņos”, kur arī dažkārt tika rīkotas sabata sapulces. 1947. gadā Krieviņu ģimene atgriezās „Upītēs” pagaidu uzslīetā vienas telpas barakā. Arī tur dažkārt tika rīkotas dievkalpojumu sapulces. No jauna tika iegādāts arī harmonijs dievkalpojumu vajadzībām.

Uzcelot jauno dzīvojamo māju, gan daudz mazāku nekā pirms kara (skat. att. 4), viens mājas gals netika sadalīts istabās, bet izveidoja plašāku telpu sapulcēm. Tāpat kā pirmskara mājā, arī šī telpa sākotnēji netika citādi izmantota kā tikai dievkalpojumiem. Ap 1955. gadu māja bija tiktāl gatava, ka sabata dievkalpojumi jau pastāvīgi notika atjaunotajās „Upīšu” mājās (skat. att. 5).

Tā kā ļaudis sabrauca no diezgan attālām vietām, kā tradīcija

4. att. – Pēc kara uzceltā Upīšu māja.

izveidojās nelielas kopīgas pusdienas pēc dievkalpojuma. Vasarā nereti draudzīgas sarunas un nodarbības vēl labu brīdi turpinājās svaigā gaisā koku paēnā. Jauniešiem bija savas aktivitātes.

Laika loks

Laiks un notikumi nestāv uz vietas. Bērni kļūst pieauguši. Pieaugušie novoco un sagaida savu liktenīgo stundu.

Sākoties kolhozu dibināšanai, jaunā paaudze bieži nepalika uz vietas, bet centās iekārtoties darbā pilsētā. Tā no Priekules tuvāk Liepājai, uz Grobiņu pārcēlās Friča Medņa ģimene, uz Liepāju ar savām jaunajām ģimenēm pārcēlās arī Gotfrīds un Dzidra Krieviņi. Jaunākie devās uz Liepāju skoloties.

Lai nemazinātos reģistrētais draudzes locekļu pamatsastāvs, daļa aizbraukušo, nu jau faktiski liepājnieki, palika uzskaitē Gramzdas draudzē. Sv. vakarēdiena un citu kuplāk apmeklētu dievkalpojumu reizēs visi pulcējās Gramzdas „Upītēs”. Parasti tādās reizēs dievkalpojumus kuplināja arī koristi no Liepājas (skat. att. 3, 5).

Pienāca arī vecākās paaudzes laiks. 1950. gadā pēc smagas slimības mūžībā aizgāja māsa Brumaka. 1957. gada nogalē tāds pats liktenis piemeklēja „Upīšu” māju dvēseli Idu Krieviņu, bet 1958. gadā smagi saslimst Jānis Krieviņš un vairs pilnībā neatlabst līdz savai liktenīstundai 1967. gadā. Negadījumā aiziet bojā Līlijas Sproģes (Krieviņas) vīrs Andrejs.

3. att. – Pēc sapulces Tērvetēs 1954. gada 14. augustā

Līlija ar trim maziem bērniem tad arī palika par „Upīšu” māju apsaimniekotāju. Dienā darbs kolhozā, novakares un brīvdienas – bērniem un saimniecībai. Pirms lielākiem dievkalpojumiem palīdzēt uzpost telpas un apkārtni atbrauca palīgi no Liepājas draudzes, parasti no koristiem.

Laikam ejot, itin kupla izveidojās Līlijas Sproģes meitas Dzidras, pēc kāzām Janišauskas, ģimene ar pieciem bērniem. Radnieka mājās Gramzdas „Krieviņos” mājvietu atrada jaunā Vārnu ģimene no Liepājas. Bērniem augot, vairāki no viņiem gan Vārnu, gan Janišausku ģimenē paralēli pamatskolai Gramzdā mācījās arī 10 kilometru attāļajā Priekules Bērnu mūzikas skolā. Tā kādu laiku pastāvēja pat muzikāls ansamblis dievkalpojumu kuplināšanai.

Ar laiku, Dzidras bērniem pieaugot, vienā istabā visiem dzīvot kļuva par šauru un ētiski neērti, tādēļ sadzīves vajadzībām tomēr nācās izmantot arī sapulču telpu, piektdienās to sagatavojot dievkalpojumam.

Pienāca brīdis, kad daļa jauno arī no šīs paaudzes izceļoja no Gramzdas gan uz mācībām, gan darba meklējumos. Gan telpu šaurības dēļ, gan tādēļ, ka nu vairākumam draudzes

5. att. – Upītēs 1955. gada 13. augustā

locekļu, sevišķi vecākajiem, tuvākais centrs bija Priekules pilsēta, astoņdesmito gadu otrā pusē sludinātāja Andreja Āriņa darbības laikā draudzei tika iegādāta atsevišķa māja Priekulē, Brīvības ielā 36a, un Gramzdas draudze pārtapa par Adventistu Priekules draudzi.

Dažādos laika posmos Gramzdas draudzē ir kalpojuši sludinātāji Mednis, Lejnietis, Jurkevics, Pavasars, Balodis, Grīnbergs, Kleimanis, Jākobsons, Āriņš.

Citu konfesiju ziņas

Dieva ienaida aizstāvētāji

Radikālā ASV reliģiska organizācija – Vestboro baptistu baznīca – bija nolēmusi, ka bēres ir pietiekošs pamats, lai paustu savu attieksmi – draudzes locekļi devās piketēt datortehnoloģiju kompānijas “Apple Inc.” dibinātāja Stīva Džobsa bērēs.

To jau iepriekš sociālajā tīklā “Twitter” paziņoja šīs baznīcas pārstāve Mārdžija Džeja Felpsa.

“Vestboro piketēs šajās bērēs. Viņa (Džobsa) principi bija konsekventi: viņš neatstāja vietu Dieva slavēšanai un mācīja grēkot,” rakstīja Felpsa, kas ir šīs baznīcas dibinātāja Freda Felpsa meita.

Vestboro baptistu baznīca, kas ir pievērsusi sev uzmanību galvenokārt ar saukli “Dievs ienīst gejusus”, braukā pa ASV, protestējot slavenību un kritiķu amerikāņu karavīru bērēs. Protestu laikā tā izdala bērniekiem tāfelītes ar uzrakstiem “Dievs tevi ienīst”, “Amerika ir nolemta” un “Tu nonāksi ellē”. Džobss oktobrī nomira no aizkuņģa dziedzera vēža 56 gadu vecumā.

Baznīca un nodokļi

Padomju laikā baznīcu īpašumi gluži vienkārši tika konfiscēti, šodien valsts nodokļu politikas dēļ draudzēm atkal draud iespēja pazaudēt savumateriālo bāzi, šādu viedokli, runājot par iecerētajām izmaiņām

nekustamā īpašuma nodokļa piemērošanā, paudis Rīgas arhibīskaps – metropolīts Zbignevs Stankevičs.

Finanšu ministrija nākamgad ar nekustamā īpašuma nodokli plāno aplikt reliģisko organizāciju dzīvojamās ēkas, kurām līdz šim nodokli nepiemēroja.

Stankevičs teica, ka pašlaik reliģiskās organizācijas jau maksā īpašumu nodokli par tiem īpašumiem, kuri tiek izmantoti saimnieciskajā darbībā. Pārējos īpašumus baznīcas uztur, pateicoties cilvēku ziedojumiem. “Tā kā Baznīcas ienākumus veido galvenokārt pensionāru un citu maznodrošināto ziedojumi un šie cilvēki jau maksā valstij nodokļus no pensijas, tad iznāks, ka viņiem atkal nāksies maksāt, lai papildinātu valsts un pašvaldību budžetu no savām pensijām! Ja tām lauku draudzēm, kurām pieder zeme un mežs, kas pašlaik nenes nekādus ienākumus, tiks uzlikti ienākuma nodokļi, tās gluži vienkārši nespēs tos nomaksāt,” domā arhibīskaps.

Viņš atgādināja, ka bez tam baznīcu celtnes bieži vien ir arī kultūras pieminekļi, kuru uzturēšanas un renovācijas izdevumi ir augstāki nekā pārējām celtnēm. Arī šie izdevumi tiek segti no draudžu ziedojumiem, jo valsts un pašvaldības atbalsts līdz šim ir bijis sniegts tikai izņēmuma gadījumos. Arī citu konfesiju baznīcas izteikušas bažas par gaidāmajām izmaiņām.

Konflikti baznīcā

Latvijas Evaņģēliski luteriskā baznīca (LELB) nosoda pret Līgas un Kaspara Dimiteru ģimeni noskaņotu personu iejaukšanos dievnama pasākumos.

Pret Dimiteru ģimeni notikušas jau vairākas protesta akcijas. Kā vēstīja portāls “Kasjauns.lv”, Kosas pareizticīgo draudzes pārstāvis Gints Krīgers kopā ar domubiedriem 3. novembrī ieradās Reformātu luterāņu baznīcā, kur notika lūgšanu vakars, kurā Krusta skolas lūgšanu dziesmas izpildīja Dimiteri. Pēc pasākuma kāpņu telpā Krīgers publiski pārmeta Dimiteru ģimenei viņu parād-saistības un izteica draudus. Dimiteru ģimene savulaik bija šīs Pareizticīgo baznīcas aktīvi draudzes locekļi.

LELB un Jauniešu centrs pēc notikušā paziņoja, ka negrasās atteikties no ieceres ceturtdienās Rīgas Reformātu baznīcā rīkot lūgšanu vakarus, kuros uzstājas Dimiteri. Baznīca aicināja lūgšanu dziesmu autoru Dimiteru turpināt savu līdzdalību pasākumos.

Nākošā reize jau beidzās ar ierosinātu kriminālprocesu. Process ierosināts par to, ka pie baznīcas jauniešu centra grupiņa cilvēku veikuši huligāniskas darbības un izspridzinājuši petardi. Grupa cilvēku bija sapulcējušies, uz ielas bļautoties skaļruņos, tādējādi traucējot lūgšanu vakaru. Uzspridzināta arī viena petarde, taču cietušo nav.

Ja arī kādai personai vai juridiskai organizācijai ir mantiskas pretenzijas pret Kasparu un Līgu Dimiteriem, tās ir jārisina likumīgā tiesas ceļā, jo dzīvojam tiesiskā valstī, norāda LELB. Jāpiebilst, ka Dimiteru ģimene ir mainījusi vairākas baznīcas, un viņu aktivitātēm ir skandaloza slava.

Reliģija un ateisms

Aplicinot pāvesta Benedikta XVI arvien lielāko ieinteresētību dialogā starp “ticību un saprātu”, starpreliģiju sarunās, kas norisinājās Asīzē, šogad pirmo reizi piedalījās arī četri vadošie intelektuāļi ateisti.

Uz sanāksmi oktobrī Asīzes Franciska dzimtajā pilsētā ieradās 300 reliģiskie līderi, tostarp musulmaņi, daoisti un konfūcieši, jūdaisi, hinduisti, budisti, džainisti, sikhi un zoroastrieši, un arī ateisti. Šogad aprit 25 gadi, kopš iepriekšējais pāvests Jānis Pāvils II 1986. gadā iedibināja Asīzes starpreliģiju konferenci, un Benedikta lēmums šogad uzaicināt arī ateistus ir pārsteidzis dažus kardinālus. 2009. gadā pāvests paziņoja par savu nodomu paplašināt dialogu ar citām reliģijām, kā arī ar “tiem, kuriem Dievs nav pazīstams”.

Viņa paziņojums iedvesmoja virkni tikšanās starp ticīgajiem un ateistiem, kas ieguvuši “Goju sētas” nosaukumu, atsaucot atmiņā leģendu par gadījumu, kad Jēzus Kristus esot nojaucis sienu Jeruzalemes templī, kas nošķīra jūdus un gojus.

Jūlijā Vatikāna valsts sekretārs Tarčisio Bertone atzina, ka ateisti un agnostiķi uzdodot leģitīmus jautājumus, kas var palīdzēt ticīgajiem un “spēlēt labvēlīgu lomu reliģijā”.

MŪŽĪGAIS EVANĢĒLIJS

No 2. līdz 10. decembrim Rīgā
viesosies grāmatas
«Pārsteidzošā mīlestība» autore
ELIZABETE VIERA TALBOTA.
Tiksimies šādos datumos un
laikos:

10. decembris

«Viss piepildīts: Ka saprast
noslēgumu jau no paša
iesākuma»

10:00 VEF Kultūras pilī

15:00 Baznīcas 12a, Lielajā zālē

2.–9. decembris

Jesus IOI

«Pārliecība
par neredzamo:

Kā raudzīties uz pasauli ar ticības acīm»

2. decembrī 18:00 «Pretinde»

4. decembrī 18:00 «Maiņa»

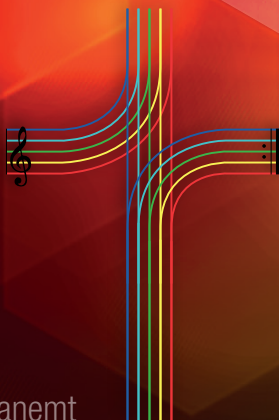
5. decembrī 18:00 «Spriedums»

8. decembrī 18:00 «Gaisma»

9. decembrī 18:00 «Dzīvība»

Latviešu valodā tulkotās
E. Talbotas grāmatas:
«Pārsteidzošā mīlestība»
«Matejs»,
«Jānis»,
«Lūka»

3. decembris

JAUNIEŠU DIENA
«Jaunā dziesma:
Sastapšanās ar Jēzu
Evanģēlijos»

Baznīcas ielā 12a:

plkst. 10:00 un 14:00
pēcpusdienas
programma.

Apmeklētājiem būs iespēja kā dāvanu saņemt
vienu no Elizabetes Talbotas grāmatām.